İnsanlık tarihine yön verenler

TERESA ANA

"Sevgiyi görev edinen" ve böylece dünyanın en yoksul insanlarına yardım eden rahibe

TERESA ANA

Charlotte Gray

DİZİDEKİ DİĞER KİTAPLAR

Abraham Lincoln, Anna Sproule
Albert Schweitzer, James Bentley
Bob Geldof, Charlotte Gray
Charlie Chaplin, Pam Brown
Dalai Lama, Christopher Gibb
Eleanor Roosevelt, David Winner
Florence Nightingale, Pam Brown
Lech Walesa, Mary Craig
Louis Pasteur, Beverley Birch
Mahatma Gandhi, Michael Nicholson
Maria Montessori, Michael Pollard
Marie Curie, Beverley Birch
Martin Luther King, Valerie Schloredt ve Pam Brown
Mihail Gorbaçov, Anna Sproule
Nelson Mandela, Benjamin Pogrund

Resim Kaynakları:
Camera Press: Kapak, 28-9, 30, 31, 40, 42, 44-7, 63; Hırvat Katolik Misyonu: 6, 7(ikisi de), 8, 10; Geoslides Fotoğraf Kütüphanesi: 16-17, 21; Tom Hanley: 24, 33; Photo Source Ltd: 50(alt); Raghu Rai: 25; Rex Features: 4; Frank Spooner Pictures: 48, 51(üst); Teki: 12, 13, 18, 19, 20, 23, 27, 36, 38, 39, 52, 54, 55; Universal Pictorial Press & Agency Ltd: 50(üst). Haritalar Geoffrey Pleasance tarafından çizilmiştir.

Yayımcılar, Teki ya da Raghu Rai ile ilişki kuramamışlardır; bunu yapabilmelerini sağlayacak her türlü bilgiye minnettar kalacaklardır.Desmond Doig'in, *Teresa Ana - insanları ve çalışması* adlı yapıtından ilüstrasyonlar almamıza olanak tanıyan William Collins, Sons & Co Ltd.'e teşekkür ederiz.

1988 yılında İngiltere'de yayımlanmıştır.
16 Chalk Hill, Watford,
Herts WD1 4BN, İngiltere
Exley Publications.

Telif Hakkı © Exley Publications, 1988

İngiliz Kütüphanesi'nde kataloglanan yayım bilgileri
Gray, Charlotte
Teresa Ana
(İnsanlık tarihine yön verenler)
1. Teresa, Ana - Gençlik edebiyatı.
2.Rahibeler - Hindistan - Kalküta - Biyografi - Gençlik Edebiyatı
I. Başlık
II. Diziler
266'.2'0924 BX4705.T4455

ISBN 975-8030-06-X

1996'da Singapur'da basılmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, Yayımcı'nın yazılı izni olmaksızın, mekanik ya da elektronik yöntemlerle fotokopi çekme, banda kaydetme, bilgi depolama ve dönüştürme de dahil olmak üzere, hiçbir şekilde çoğaltılamaz, yeniden yayımlanamaz.

Bu kitabın, 8-9 yaşlarındaki çocuklar için kısaltılmış ve sadeleştirilmiş baskısı, bu adresten temin edilebilir:
LDA, Duke Street, Wisbech, Cambs PE13 2AE.

1996'da Türkiye'de yayımlanmıştır.
İlkkaynak Kültür ve Sanat Ürünleri
Özveren Sokak 32/1 Maltepe-ANKARA
Tel: 0.312. 231 73 74 Fax: 0.312. 231 73 79

Türkiye Editörü: Sezai Kaynak
Çeviri: Leyla Onat
Dizgi: İlkkaynak Ltd. Şti.
Diziler, Helen Exley tarafından derlenmiş ve yayıma hazırlanmıştır.
Resim araştırması: Diana Briscoe ve Kate Duffy.
Araştırma: Margaret Montgomery

TERESA ANA

"Sevgiyi görev edinen" ve böylece dünyanın en yoksul insanlarına yardım eden rahibe

Charlotte Gray

İLKKAYNAK
KÜLTÜR VE SANAT ÜRÜNLERİ

En büyük ödül

Beyaz sari giymiş, ufak tefek bir rahibe, önemli, iyi giyimli ve iyi beslenmiş insanlardan oluşan kalabalığın karşısında kürsüde duruyordu. Önünde hazırlanmış notlar yoktu. Dostlarıyla konuşur gibi basit konuşuyordu. Oradakilere, Kalküta ve onun gibi başka büyük kentlerin, yüksek bina duvarlarının gerisindeki yoksulluk ve acıdan söz ediyordu.

1979 yılının Aralık ayıydı ve Teresa Ana, Norveç'e, kendisine verilen Nobel Barış Ödülü'nü almaya gelmişti. Çok sevinçliydi, ama kendisi için değil. Dünya, yardım ettiği yoksulları tanıyordu: "Kişisel olarak benim bir değerim yoktur. Bu ödülü, tüm o yoksullar adına alıyorum," diyordu. Ödül parası, aç insanlara, hiçbir şeyi olmayan - yitik, yalnız, cüzzamlı, dışlanmış insanlara ev yapmak için kullanılacaktı. Ödül töreni, 190.000 dolardan fazlaydı. Ayrıca, komitenin kendisi için vereceği ziyafeti iptal ederek, parasının bir kase pirincin bile lüks olduğu yerlerdeki insanlara verilmesini istemişti. Böyle bir ziyafetin masrafı, on beş bin insanı doyurabilirdi.

Sıradan bir rahibe

Teresa Ana, 1910 yılının Ağustos ayında, Arnavutluk'un, Üsküp kentinde doğmuştu. Üç çocuğun en küçüğüydü. Soyadı Bdjaxhiu idi ve henüz bir günlükken, Agnes Gonxha, yani "Gonca" adıyla vaftiz edilmişti.

Mutlu bir ailede doğmuştu. Babası, politikayla yakından ilgilenen yaşam dolu bir adamdı; annesi, akıllı, güçlü, biraz otoriter ama şefkatli bir kadındı.

"Yüreğinde, insanlığa karşı görülmemiş, bir şevkat ve sevgi taşıyordu...Bu sevecenliğini, bir yaşam biçimi haline getirmişti. Sevgi ve şevkat, insan varlığının en gerekli özellikleri olmasına karşın, sık sık sözü edilir ama uygulanamaz."

Başkan N.S. Reddy
Teresa Ana'ya, Hindistan Yıldız'ını takdim ederken.

Karşıda: Teresa Ana, Nobel Barış Ödülü sertifikasını, dünyaya gösteriyor. Bu ödülü Norveç'te, 11 Aralık 1979 yılında almıştı. Bu olay üzerine, Washington Post gazetesi şöyle yazmıştı: "Son yıllarda bu ödülü alan kişilerin çoğu, politikacılar ve diplomatlardı...Norveç Nobel Komitesi, dünya barışının tek olduğunu ve onu izlemenin tek yolunun politika olmadığını arada bir, dünyaya anımsatıyor."

1924 yılında çekilmiş bu fotoğraf, bir gün Teresa Ana adını alacak olan Agnes'i (oturan), ağabeyi Lazar ve ablası Age ile birlikte gösteriyor. On dört yaşında olan Agnes, şık giyinmiş. Bu fotoğraftan kısa süre sonra Lazar, askeri akademiye gitmişti. Agnes, rahibe olmak için evden ayrılınca, ağabeyini bir daha otuz yıl sonra görebilecekti.

Ailesi, sadık Katolik bir aileydi ve annesi, çocuklarını, her fırsatta dini ayinlere götürürdü. Onlara dua etmeyi öğretir ve kendilerinden daha kötü durumdaki insanlara yardımcı olmalarını öğütlerdi. Annesi, yoksullara para ve yiyecek götürdüğü zamanlarda, küçük Agnes de onunla birlikte giderdi. Her gece, aile fertleri bir arada, "Biz mutlu bir aileyiz," diye başlayan dualar ederlerdi.

Agnes, dokuz yaşındayken babası öldü. Aile, evlerinin dışında herşeyini yitirdi. Başlarda annesi, o kadar üzüntülüydü ki, her şeyin sorumluluğunu büyük kızı Age'ye bırakmıştı. Bir süre sonra toparlandı, kumaş ve el işlemeleri satan bir iş kurdu. Agnes, annesini dikkatle izlemiş bir ders öğrenmişti:

Felaketleri ve yoksulluğu, yeni bir atılganlıkla aşmayı öğrenecekti.

1924 yılında, Agnes'in ağabeyi Lazar, askeri okula

Üst solda: Agnes'in az bulunur gençlik fotoğraflarından biri. 1928 yılı Eylül ayında, Loreto rahibelerine katılmak üzere Arnavutluk'tan ayrılmadan az önce çekilmişti. Bu ayrılıktan sonra, annesini ve ablasını bir daha hiç göremeyecekti.

Üstte: On yaşındaki Agnes, Üsküp'teki arkadaşlarıyla birlikte. Agnes, resmin en solunda görülüyor. Babası, bir yıl önce, öldüğü, daha doğrusu politik etkinlikleri yüzünden öldürüldüğü için, öteki çocuklardan daha koyu renkli giysiler giyiyor.

Teresa Ana (solda), 1929 yılında, henüz on sekiz yaşındayken, Darjeeling'deki Loreto Manastırı'nda, bir başka genç rahibeyle birlikte. Üzerlerinde, Avrupa rahibelerinin giydiği ağır, siyah giysiler var. Teresa Ana, yirmi yıl sonra, Hint vatandaşlığına geçecek ve halkın geleneksel giysisi olan sariyi kullanacaktı.

gitmek üzere evden ayrıldı. İki kızkardeş, yerel bir okula gidiyorlar ve hızlı öğreniyorlardı. Agnes, yazı yazmada çok ustaydı ve ağabeyi, ilerde onun bu yönde bir meslek seçmesi gerektiğini düşünmüştü. Ama Agnes, on sekiz yaşındayken, ne yapmak istediğine karar vermişti bile. Hindistan'da misyoner olmak istiyordu. Bunun için de rahibe olmalıydı. Annesi, kızı uzaklara giderse, onu bir daha göremeyeceğini biliyordu. Çünkü, o günlerde rahibeler, evlerine ziyarete gelemezlerdi. Ama annesi, Agnes'in yoksullara yardım etme tutkusunu anlayabiliyordu ve bu yüzden ona yardımcı olmaya çalıştı.

Kızının evden ayrılması, onu bir daha göremeyeceği anlamına gelse de engellememeye kararlıydı.

Agnes rahibe oluyor

Hindistan'ın, Bengal bölgesinde yaşayan Yugoslav rahipler, o bölgede Loreto Rahibeleri denen bir İrlanda kuruluşunun olduğunu söylediler. Agnes, onlara katılmak için izin istemeye karar verdi.

Bu zor bir işti. Agnes ile bu gruba katılmak isteyen bir başka kız, Fransa'nın başkenti Paris'e gidecekler ve orada Yüksek Rahibe tarafından sorgulanacaklardı. Agnes'in annesiyle ablası Age, tren Zagreb istasyonundan ayrılıp kızlarını yeni yaşamına götürürken, gözyaşları içinde ona el salladılar. İlerde yaşamın ona neler getireceğini nereden bilebilirlerdi?

Henüz on sekiz yaşındaki Agnes, Loreto rahibesi olarak yararlı, alçakgönüllü bir yaşam sürmeye gidiyor, başka da bir şey beklemiyordu.

Paris'deki görüşme iyi geçti ve kızlar İrlanda'ya, Dublin'e rahibe olarak eğitilmeye ve İngilizce öğrenmeye gönderildi. Birkaç hafta orada kaldılar. Onlar için çok şaşırtıcı bir dönemdi. Onları anımsayanlar, sessiz, söz dinleyen ve yeni dili kesinlikle öğrenmeye hevesli iki genç kız olduklarını söylüyorlardı.

Rahibe olmak uzun zaman alır. Genç kadınlara, yaşamlarının nasıl olacağı gösterilir ve onlara süre tanınır. Bu süre içinde, bu genç hanımlar, gerçekten böyle bir yaşam isteyip istemediklerine karar verirler. Yıllar boyunca, son sözlerini söylemezler, son yeminlerini etmezler.

"Küçük Yol"

Sonunda altı ay dolunca, Aralık 1928 tarihinde, iki kız, Hindistan'a uzun bir yolculuk yapmak üzere gemiye bindirildiler. Gemide üç genç Fransisken rahibesiyle tanıştılar ve Noel'i birlikte kutladılar. 6 Ocak 1929 günü, Kalküta'ya geldiler. O gün, Hıristiyan Kilisesi'nin, bebek İsa için Bethleem'e

Rahibe Teresa (üst sağda) Mayıs 1937 yılında, son yemininden sonra. Entally, Kalküta'daki St. Mary Okulu'na müdire tayin edilmişti. Öteki rahibelerden biri, onu ince, hassas bünyeli biri olarak betimlemişti. On bir yıl sonra, manastırı terk ederek, "yoksulların yoksulu" insanlara yardım etmeye gideceğini kimse düşünemezdi. Rahibe Teresa, arada bir yerel Bengali okullarından birine nezaret etmeye de giderdi. Manastırın sessiz huzuru içinde kalmayı yeğleyen öteki rahibelerin tersine, Rahibe Teresa, sokaklardaki kargaşa ve yoksullukla ilgileniyordu.

gelerek armağan getiren Üç Bilge Adam'ın gelişini kutladıkları gündü. Agnes'in Kalküta kentine ve dünyaya ne armağanlar getireceğini o günlerde kim tahmin edebilirdi!

23 Mayıs 1929 yılında, Agnes, çömezliğe kabul edildi ve adını Teresa'ya çevirdi. Bu isim, kısa yaşamını Lisieux'de geçiren, Fransız Karmelit mezhebine ait bir rahibenin adıydı. Rahibe Teresa, keyifli ve güzel işlerin yanı sıra, en sıradan ve sıkıcı işleri de yaparak Tanrı'ya hizmet etmenin mümkün olduğunu öğrenmişti. Bu, onun "Küçük Yol" felsefesiydi ve yeni Rahibe Teresa, bu düşünceyi çok doğru buluyordu. Öğrenecek çok şey vardı ve Agnes, çok, pek çok mutluydu. Yoksulluk, bekaret ve itaat yeminlerini 24 Mayıs 1931 günü yaptı.

Eğitimine başlar başlamaz, Himalaya Dağları'nın eteğindeki Darjeeling kentine gönderildi. Oradaki Loreto manastır okulunda ders verecekti. Ama o, hastanede de yardım etmeye başladı. İlk kez orada, daha önce hiç düşünmediği kadar çok acı ve yoksullukla karşılaştı. Daha sonraları şöyle yazmıştı: "Bu insanların birçoğu, üç saatlik bir mesafeyi yürüyerek gelmişlerdi. Berbat durumdaydılar! Kulakları ve ayakları yara içindeydi. Sırtlarında, yumrular, doku değişmeleri ve çeşitli yaralar vardı. Kimileri, buraya dek yürüyemeyecek kadar kötü

durumda oldukları için evlerinde kalmışlardı."

Rahibe Teresa, hastahanede mutluydu. Oradaki çalışması, ilerde yapacakları için de yararlı olmuştu.

Rahibe Teresa'nın Darjeeling'deki işi tamamlanınca, Kalküta'ya gönderildi. Dağların berrak, tatlı havasını ve çiçekli kırları geride bırakarak, kentin doğusunda bir gecekondu bölgesi Entally'de Loreto rahibeleriyle birlikte yaşamaya gitti.

Rahibeler, Loreto'nun büyük okullarında yatılı okuyan zengin çocuklarının yanı sıra, aynı avlu içindeki St. Mary okulunda Bengali dilinde okuyan yoksul çocuklarına da ders veriyorlardı. Rahibe Teresa, orada tarih ve coğrafya dersi vermeye başladı. Öğrencilerinin önünde konuları canlandırabilen iyi bir öğretmendi. Yaşamı dolu ve mutlu geçiyordu, her zaman da böyle geçecek gibi görünüyordu.

14 Mayıs 1937'de, Rahibe Teresa en son yeminini etti. Sonunda gerçek bir rahibe olmuştu ve St. Mary Okulu'na müdire tayin edilmişti.

O günlerde rahibeler, manastır duvarları arasından çok zorunlu olmadıkça çıkamazlardı. Ancak, hastahaneye gitmek söz konusu olduğunda dışarı çıkabilirlerdi. O zaman bile, otobüse binmelerine izin verilmezdi. Yanlarına bir başka rahibe verilerek taksiyle gönderilirdi. Rahibe Teresa da, manastırın sessiz ve sakin havası içinde yaşıyordu. İşinden o kadar hoşnuttu ki, manastır dışındaki St. Teresa okulunda da ders vermek istedi. Okula gidip gelirken, Kalküta'daki gerçek mahrumiyeti ve yoksulluğu görme olanağını buldu ve yoksulların yoksuluyla tanıştı. O günlerdeki deneyimi, daha sonra Kalküta gecekondularında çalışırken çok yararlı oldu.

Ama bu çok daha sonralarıydı.

Şiddet ve değişim

Rahibe Teresa, on dokuz yıl boyunca, önce çömez, sonra profesyonel rahibe olarak Loreto manastırının duvarları içinde yaşadı. O duvarların

Entally'deki, Loreto Rahibeleri Manastır'nın dış kapısı. II. Dünya Savaşı sırasında, Hindistan bağımsızlık mücadelesi verirken, Rahibe Teresa, sakin geçen on bir yıl boyunca, bu manastırda çalıştı. Manastırın barış ve güven dolu havasıyla, dışarda insan kaynayan gecekondu mahalleleri arasında çok çarpıcı tezatlar vardı.

dışında Hindistan değişiyordu. Ve bu değişim içinde büyük şiddet olayları yaşanıyordu. Ama manastırda sessizlik, huzur, çalışma ve dualar vardı.

Onun gelişinden bir yıl sonra, Gandhi, en yoksul kişilerin bile gereksinim duyduğu tuza, hükümetin vergi koymasını protesto eden büyük yürüyüşünü yapmıştı. O ve arkadaşları aşağılanmışlar, kimileri de ağır yaralanmıştı. Ama cesaretleri, ülkenin her yerinde yankılanıyordu.

1943 yılında, Bengal'de kıtlık baş göstermişti. Beş milyon kişi öldü ve birçoğu Kalküta'ya kaçtı. Sokaklar açlıktan ölenlerle dolmuştu. Japonlar, Burma adasını istila ettiklerinden beri, zaman zaman Entally bölgesini bombalıyorlardı. Rahibeler, öğrencilerini boşaltmak zorunda kaldılar. Loreto Manastırı, sığınan insanlar için geçici barınak haline getirildi. Rahibe Teresa, durum normale dönene kadar, misyonun Kalküta'daki başka okullarında ders vermeye ve hastalara bakmaya devam etti.

1946 yılında büyük bir felaket oldu. Ülkenin Pakistan ve Hindistan olarak ikiye bölünmesinden az önce, görülmemiş bir vahşet yaşandı. Müslümanlarla Hindular sokaklarda birbirlerine saldırıp öldürmeye başladılar. Ağustos'ta, beş gün içinde, dört binden fazla insan öldü.

İsyanlar doruğa ulaşınca, Rahibe Teresa, öğrencileri için yiyecek bulmak zorunda kaldı ve sokaklara çıktı. Rahibeler manastıra sığınmış biri Müslüman, biri Hindu iki adamı korumuşlardı ama dışarıda olup bitenlerin boyutunu bilmiyorlardı.

Dükkanlar, içlerindeki satıcılarla birlikte yakılıyordu. Kanalizasyon, cesetlerle tıkanmıştı. Her yerde kan kaybından ölmek üzere olan insanlar vardı. Akbabalar, kentin üzerinde dolanıyordu. Çığlıklar ve patlama sesleri duyuluyordu.

Bir kamyon asker, Rahibe Teresa'yı durdurdu ve hemen manastıra dönmesini söyledi. O ise, "Kızlarıma yiyecek bulmak zorundayım, üç yüz öğrencim var ve yiyecek bir şey yok," diye karşı çıktı.

Askerler, ona yardım ettiler - pirinç buldular ve onu manastıra taşımasına yardım ettiler.

Rahibe Teresa, kişiliğini gösteriyordu. Başkalarının gereksinimi için duyduğu endişe, kendisi için duyacağı endişeden daha önde geliyordu.

Manastırın barış dolu sakin duvarlarının arkasındaki gecekondu mahallesi, Motijhil'in (ya da "İnci Gölü") çatıları. Rahibe Teresa'nın okulundaki kızlar, Motijhil'deki sıkıntıları azaltmak için yardıma giderlerdi. Ama kurallar yüzünden, rahibeler de onlarla birlikte yardım edemezdi. Bengali okuluna yaptığı ender yolculuklar nedeniyle, Rahibe Teresa, dışardaki yoksulluğu görüp tanıyabilmiş biriydi.

İlham günü

"Büyük Ölüm Günü" denen o günden, bir ay sonra, Rahibe Teresa, trenle Darjeeling'e gitmeye niyetliydi. Her yıl, rahibeler bir süre o sessiz yöreye giderler, düşünür ve dua ederlerdi: Bu, pilleri şarj etmek gibi bir şeydi.

Oraya giderken, Rahibe Teresa'ya bir şeyler oldu. Bir görüntü değildi onu etkileyen. Yalnızca, Tanrı'nın yeni ve çok önemli olduğunu hissettiği bir şeyi yapmasını istediği içine doğmuştu. Tarih, 10 Eylül 1946'ydı.

Bu olaya, "Çağrı İçinde Çağrı" adını taktı. Rahibeler, her yıl bu günü, "İlham Günü" olarak kutlarlar, çünkü o gün hizmete başlama günüydü.

Önceleri kimseye bir şey söylemedi ama bu düşünceyi kafasından atamıyordu. Kalküta'ya dönünce, birkaç rahibeye daha düşüncelerini açtı. Yaşamının bütünüyle değişeceğinden emindi. Şaşırtıcı bir düşünceydi bu. Kırk yaşına yaklaşmış saygıdeğer bir okul müdiresiydi o. Ve şimdi Tanrı, onun, yalnız müdireliği değil, aynı zamanda manastırdaki göreviyle, duvarların arkasındaki güvenliğini de terk etmesini istiyordu. Tanrı, onun, Kalküta sokaklarına çıkıp, manastır duvarlarının gerisindeki pis gecekondularda, yoksulların yoksulu bu insanlarla birlikte yaşamasını ve onlar için çalışmasını istiyordu.

Rahibe Teresa'ya göre, doğrudan bir emirdi bu ve uyulması gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağını da hiç bilmiyordu.

Uzun bekleyiş

Rahibe Teresa, tanıdığı ve güvendiği bir rahiple konuşmaya karar verdi. Adam, şaşırıp kaldı ve fırsatını bulur bulmaz, Başpiskopos'la konuşacağına ilişkin söz verdi.

Yılın sonunda, Başpiskopos, manastırı ziyarete geldi ve rahip onunla görüşme fırsatını yakalayabildi. Başpiskopos, onu dikkatle dinledi ama bir rahibenin Kalküta sokaklarında dolaşması hiç hoşuna gitmedi. Bir yıl boyunca, hiçbir şey yapılmamasına ve Rahibe Teresa'ya derin düşünme olanağı tanınmasına karar verdi. Belki de, bu süre içinde, düşünceleri değişecekti.

Rahibe Teresa, bu kararı sakin karşıladı ve her zamanki işini sürdürdü. Bu Tanrı'dan gelen gerçek bir çağrıysa, zaten kendiliğinden bir fırsat çıkacaktı. Bir rahibe, yeminlerinden vazgeçip, manastırdan çıkıp gidemez. Tanrı'dan doğrudan bir çağrı aldığına inansa bile. 1947 yılı beklemeyle geçti.

Kimse onun isteklerini ve planlarını bilmiyordu ama sağlık sorunu nedeniyle, bir süre için, başka bir manastıra gönderildi. Yerleri temizliyor ve mutfakta çalışıyordu. Bir yandan da coğrafya öğretiyordu. Orada uzun kalmadı ve okuldaki bir sorunu halletmek için Entally'ye döndü.

Rahibelikten vazgeçmek istemiyordu. Ama hiçbir şey söylemiyor, yalnızca bekliyordu.

Loreto'dan ayrılış

Sonunda, izin geldi. 12 Nisan 1948'de gönderilmişti ancak Temmuz sonu ellerine geçmişti. Yazıda, onun manastır dışına çıkabileceği ama hâlâ bir rahibe sayılacağı için bekaret, yoksulluk ve itaat yeminlerini unutmaması gerekeceği söyleniyordu. Bir yıl boyunca, gerçek bir çağrı aldığını ve onu uygulamaya koyabileceğini kanıtlaması gerekiyordu. Bir yıl sonra, çabaları iyi sonuç vermezse, yeniden manastıra memnuniyetle kabul edilecekti.

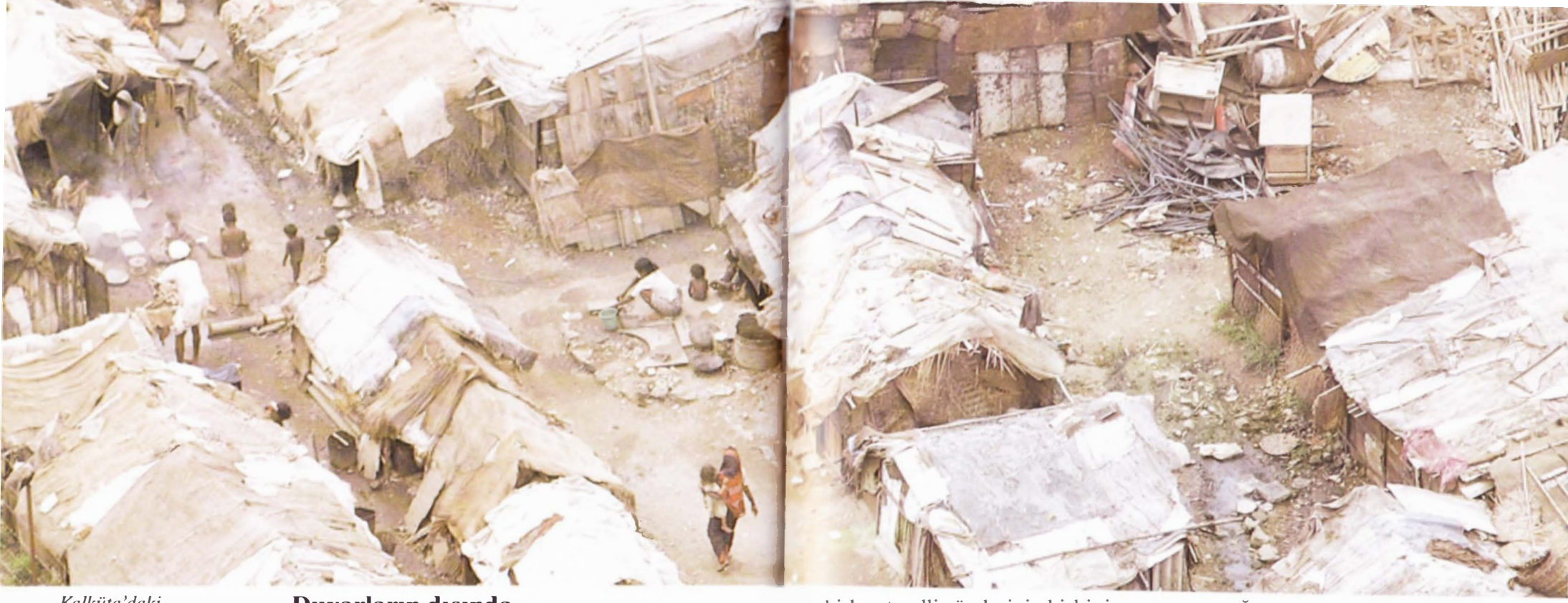
Rahip Peder van Exem, kararın geldiğini söylediği zaman Rahibe Teresa, bembeyaz kesilmişti. Rahip gülümseyerek, istediği kararın geldiğini açıkladığında, "Artık gecekondulara gidebilir miyim?" diye sormuştu Teresa.

Ne var ki, hiçbir şey, bu kadar basit değildi. Herkesin bundan haberdar olması gerekiyordu.

Bir an önce yeni işine başlamak için yanıp tutuşan Rahibe Teresa bile, ayrılmanın zor olduğunu görmüştü. Loreto, onun eviydi ve oradakiler yirmi yıldır ailesi gibiydi. "Orası, benim için her şeydi," diyordu.

"Sürekli, onun yapmak istediklerini başkalarının yaptığını görüyordu. Manastırdaki odasının penceresinden, Loreto'nun düzgün bahçeli, düzenli evlerine doğru uzanan Motijhil mahallesindeki acıları izleyebiliyordu. Yoksulların yoksulu bu insanlarla uğraşabilmenin tek yolu manastırdan çıkabilmek gibi görünüyordu."

David Porter
"Teresa Ana. İlk Yıllar" (Mother Teresa: The Early Years)

Kalküta'daki gecekondular, dünya yüzündekilerin en berbatıydı. Kalküta, dünyanın en yoksul ülkesi olan Bengladeş sınırından kırk mil uzaklıktaydı ve Hindistan'ın Bihar eyaletine doğrudan demiryolu bağlantısı vardı. Bihar bölgesi Hindistan'ın, nüfusu en yoğun ve en yoksul eyaletiydi. Bu büyük kent, hırslı ve umutsuz insanları mıknatıs gibi çekiyordu.

Duvarların dışında

8 Ağustos günü, Rahibe Teresa, yanına sarisini, haçını ve tespihini alarak, kutsanmak üzere rahibe gitti. Sarisi, yoksul Bengal kadınlarının giydiği kenarları mavi çizgili, beyaz ucuz pamukludandı.

Böylece, o güne dek giydiği uzun etekli, beline kadar peçesi ve başının çevresinde beyaz başlığı olan, ağır giysilerden kurtuluyordu.

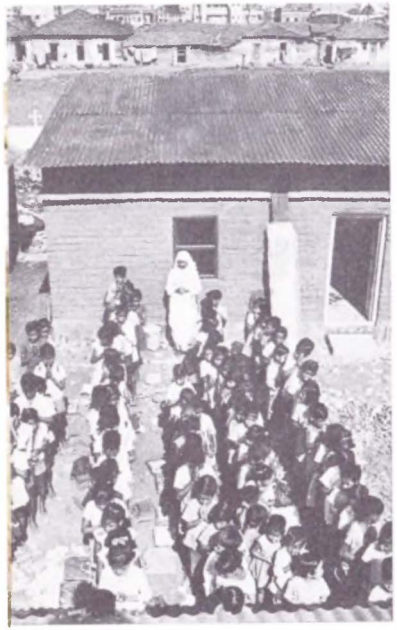
"Büyük Ölüm" gününden, hemen hemen iki yıl sonra, 16 Ağustos 1948 günüydü. Okuldaki kızlarının Bengali dilinde söylediği, hoşça kal şarkısı herkesi çok duygulandırmıştı. Ona armağanlar vermişlerdi. Bir süre dua ettikten sonra Rahibe Teresa, ince beyaz sarisi içinde manastırın kapısından sessizce dışarı çıktı. Onun gidişini kimse görmedi.

Rahibe Teresa, Tanrı'nın kendisine bir görev verdiğine inanıyordu. Ama o akıllı bir kadındı. Gecekondulara gidip yüzündeki gülümseyişle, birkaç teselli cümlesinin hiçbir işe yaramayacağını biliyordu.

Kalküta'dan 240 mil ötedeki Patna'da bulunan Tıp Misyonerleri'yle anlaşmış,yoksullara bakabilmek için, bir süre orada kalarak hemşirelik öğrenmek istediğini söylemişti. Kutsal Aile Hastanesi, doktor olan rahibelerle doluydu. Bir kısmı doğumda, bir kısmı ameliyatlarda uzmanlaşmıştı.

Hepsi çok meşguldü. Rahibe Teresa'yı iyi karşıladılar; ona yatağını ve masadaki yerini gösterdiler. Gündelik işlerinin içine, onu da kattılar. Teresa da zaten bunu istiyordu. Acil bir durum olduğu zaman, hemen doktoru ve Rahibe Teresa'yı çağırıyorlardı. Teresa, doktor hastasını tedavi ederken, o hastanın yanında oturur, onunla ilgilenirdi.

Her şeyle ilgileniyor, soruyor, öğreniyordu. Hiçbir şey onun için, ne kadar acı ve zor olursa olsun, fazla değildi. Kolera ve çiçek hastalığı kapmış hastalara bakıyor, umutsuz ana babaların terk ettiği yaralı ve

Motijhil, Kalküta'da, Teresa Ana'nın okulunu ilk açtığı Aralık 1948 yılında, avludan bir görüntü. Okul açmak, onun ilk projesiydi. Hiçbir araştırması, planı, ön bilgisi ya da ekipmanı yoktu. Kırk yıl sonra, dünya yüzünde, yine böyle plansız programsız yeni projeler gerçekleştirecekti.

açlıktan ölmek üzere olan çocuklarla ilgileniyordu.

Hastane yöneticisi, ona iğne ve ilaç yapmayı, hatta çocuk doğurtmayı öğretti.

Düğün ya da şölen olduğu zamanlarda, üzüntü ya da neşe bulunan yerlerde, insanları, özellikle hasta olanları daha iyi tanımak amacıyla mutlaka orada bulunuyordu. Onları anlamaya ve yaşamlarını paylaşmaya başlamıştı.

Rahibelerin öğüdü

Oradaki rahibeler, Rahibe Teresa'ya öğüt verebilecek durumdaydılar. Yalnızca tuzlu pirinçle karnını doyurduğunu gören rahibeler onu azarladılar. Böyle bir yeme ahşkanhğı edinirse, tüm gün boyunca nasıl çalışabilirdi? Basit de olsa, protein ağırlıklı yemek yemeli ve hiçbir öğünü atlamamalıydı. Bunu hiç unutmadı. Daha sonra, ona yardım etmeye gelen kızlara hep aynı öğüdü verdi Her sabah işe başlamadan önce, *chapattis'li iyi bir kahvaltı yapmalarını* garantiledi.

Rahibeler, günde iki kez yıkanırlardı. Teresa, ve onunla çalışan tüm rahibelerin, en az iki ya da üç sarisi olmasına önem verdi. Gecekondudaki çalışmadan sonra eve gidince, mutlaka yıkanıyorlar ve sarilerini de yıkıyorlardı.

O günlerde, bazı hastaların kurtulması için yapılabilecek fazla bir şey yoktu. Rahibe Teresa, onlara güç verirdi. Rahibe Teresa'nın yaptıklarından çok etkilenen genç bir kız, onunla çalışmayı çok istemişti ama, veremden ölmek üzereydi. Hiç değilse, elinden geleni yapmak üzere, yatağından çıkamayan hastaları dolaşarak, onlara cesaret aşılamaya çalışmıştı. Bir bakıma, Rahibe Teresa'nın ilk müritiydi.

Kalküta'ya dönüş

Kalküta'ya dönme zamanı geldi. Ne yapacağına karar verene dek, dünya yüzündeki umutsuz yaşlı insanlarla ilgilenen Yoksulların Küçük Rahibeleri adlı grupla birlikte kalmaya karar verdi. Patna'dan ayrılırken, oradaki rahibeler ona bir armağan vermişlerdi. Bir çift sağlam sandalet. Bu sandaletler defalarca onarılarak, çok uzun yıllar boyunca kullanıldı. Hatta, onunla çalışmaya gelen kızların bir kısmı bile, bu sandaletleri giydi!

1948 yılının Aralık ayında, Rahibe Teresa, Kalküta'ya yapacağı üç yüz millik yolculuk için trene bindi. Bundan sonraki yaşamı yoksullarla geçecekti. Çıplak ayaklarına Patna sandaletlerini giymiş, sarisinin sol yanına çengelli iğneyle bir haç iliştirmiş olan otuz sekiz yaşındaki bu kadının çantasında Başpiskopos'un ona verdiği beş rupi vardı.

Birkaç gün boyunca, aklını ve yüreğini, önündeki işlere hazırlamaya çalıştı. Bu arada, St. Joseph Evi'ndeki yaşlılara bakan rahibelere yardım etti. Sonra bir sabah, görevine başlamak üzere, *Bustee* denilen Kalküta gecekondularına doğru yola çıktı. Tarih, 21 Aralık 1948'di.

Görev başlıyor

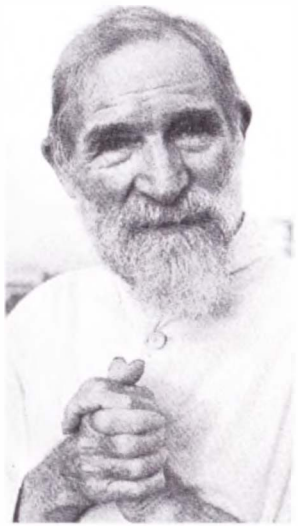
Loreto'daki öğrencilerinin, Peder Henry ile gittiği, Motjihil'deki *bustee*'de işe başlamaya karar vermişti. St. Joseph'den oraya, bir saatte yürünebilirdi.

Kısa sürede, düzenli olarak gecekondulara gidip gelmeye başladı. İşini daha iyi yapabilmek için, gecekondu bölgesinde bir kulübe bulmak zorundaydı, ama beş rupiyle bu yapılamazdı. Epey aradıktan ve dualar ettikten sonra, sonunda Motijhil'de küçük bir baraka buldu.

Hiçbir eşyası yoktu ama yeni bir başlangıç yapabilirdi. Birkaç yoksul çocuk ve açık alan, okulu başlatması için yeterliydi. Sandalye, masa, karatahta ve tebeşir yoktu. Yalnızca öğrenmeye meraklı çocuklar ve öğretmeye hevesli bir öğretmen vardı. Daha iyi bir yaşam için, okuma ve yazmanın anahtar olabileceğini biliyordu. Küreği olan bir adam bularak yerdeki otları temizletti ve bir sopayla çamura, alfabenin harflerini yazmaya başladı. Ertesi

Bugün, Şefkat Misyonerlerinin, yalnızca Hindistan'da, 140 okulu vardır. Motjihil'deki okul avlusunda ders veren bu rahibenin hiç değilse, karatahtası ve masası var. Teresa Ana ise çamur üzerine çizmek zorunda kalmıştı.

Peder Julien Henry, Motjihil'deki yöresel rahipti ve Teresa Ana'yı Loreto Manastırı'nda müdire olduğu yıllardan beri iyi tanıyordu. Peder Henry, manastırdaki kızları, gecekondudaki insanlara yardımcı olmaları için oraya götürüyordu. Teresa Ana'nın gelenek dışı düşünceleriyle uyuşmayan birçok Katolik rahip bulunduğu için, Peder Henry'nin Şefkat Misyonerleri'ne ilk yıllardaki katkıları çok önemliydi. Peder Henry, en umutsuz durumdaki Bengalli insanların arasına girerek yardım etme konusunda Teresa Ana'yla aynı düşünceleri paylaşıyordu.

gün çocuk sayısı arttı ve birisi, ona bir masa verdi. Sonra bir başkasından bir sandalye buldu. Bir başkası ise eski bir tahta sandık getirdi.

Öğle saatinde, yanında getirdiği bir parça yiyeceği yiyebileceği ve su içebileceği sakin bir yer arardı. Bir gün, bir manastırın kapısını çalarak orada yemeğini yiyip yiyemeyeceğini sormuştu. Arkada, merdiven altında yiyebileceğini söylediler: Dilenci olduğunu sanmışlardı. Bu manastırın adını kimseye söylemedi. Rahiplerle rahibeler onun akıllı biri olduğundan kuşkulanıyordu. Kimileri, daha sonraları, "Biz onu çatlak biri sanıyorduk!" demişlerdi.

Teresa Ana, Başpiskopos'un ricası üzerine, ilk günlerle ilgili şunları yazmıştı. "Tanrı benim, yalnız bir rahibe olmamı istiyor...Bugün iyi bir ders aldım... Yoksulların yiyecek ve barınak bulabilmek için gösterdikleri çabayı düşündüm."

Yoksulların gereksinimlerini anlamanın tek yolunun, yoksul yaşamak olduğunu biliyordu. Onlar tarafından kabul edilmek için de onlardan biri olmak gerekiyordu.

14 Creek Lane

Yıllar boyunca, sevdiği ve sevildiği insanlar arasında yaşamaya alışkın olan Rahibe Teresa, artık yalnızdı ve yabancılar arasındaydı. Çok yalnızdı ama bu iş için görevlendirildiğini biliyordu.

Loreto'da ders verdiği kızlar, Rahibe Teresa'nm yaptıklarını duyunca, yavaş yavaş ona yardım etmeye geldiler. Bu arada, manastır aşçısı Charur Ma da geldi. Charur Ma, daha sonraları Rahibe Teresa'nm Çocuk Evi'nde çalışacaktı. Gelenlerin sayısı çoğaldıkça, kulübeye sığmamaya başladılar. Teresa Ana, daha geniş bir yer bulmak için, yöresel rahip Peder van Exem'den yardım istedi.

Creek Lane'de, ailesiyle birlikte oturan Michael Gomes adında bir adam, Peder van Exem'den, Teresa Ana'nm bir yer aradığını duydu. Evinin ikinci katını, bu iş için vermeyi önerince, büyük bir adım

atılmış oldu. Rahibe Teresa, ona minnettardı. Eve girdi. İçine sandalyeler, kürsü yerine bir sandık ve öğrencilerin oturabileceği tahta kutular yerleştirdi.

Onun yaptıklarını duyanlar, okuluna malzeme alması için, küçük miktarlarda para armağan ettiler. Ama asıl gerekli olan, hastalar için ilaçtı. Michael Gomes, onunla birlikte eczaneleri dolaşır ve eczacılardan yoksul insanlar için ilaç bağışında bulunmalarını dilerdi. Kalküta'da bir eczacı, yapabileceği bir şey olmadığını söyleyerek işine devam etmişti. Ama Rahibe Teresa ile Gomes, orada uzun süre sessizce oturunca, adam utanmış ve büyük bir kutu dolusu ilaç vermeyi kabul etmişti.

İlk günler

Gomes ailesi, Rahibe Teresa'nın iyi dostları oldular. Teresa, rahibe olduğu için, bazen dışarı yalnız çıkamazdı ve Bay Gomes'in sekiz yaşındaki kızı onunla gelir ve yardım ettiği için gurur duyardı.

Teresa Ana, Kalküta sokaklarında ölüme terk edilmiş insanlara yardım etmeye çalıştı. Manastırdan ayrıldıktan bir süre sonra, bir el arabası aldı ve sokaktaki hasta bir kadını, hastane hastane dolaştırarak, onu yatıracak yatak aradı. Sonunda, kimse almadığı için, kadın sokakta öldü. Teresa Ana'nın, başlattığı görev, çok zor gibi görünüyor, çünkü Kalküta sokaklarında üç milyon evsiz insan yaşıyor. Ama Teresa Ana'ya göre, önemli olan başlamaktı.

Kimi zaman, Gomes'in yeğeni yardım ederdi.

Bir gün, ev sahibine borcu olan parayı ödeyemediği için, kulübesi yıktırılan bir kadın gördüler. Kadın, bebeğiyle, mason yağmurlarının altında, dizlerine kadar su içinde şaşkın şaşkın duruyordu. Ateşler içindeki çocuk, annesinin boynuna sarılmıştı. Birkaç eşya, suyun içinde yüzüyordu.

Rahibe Teresa, yanındaki genç arkadaşlarından ayrıldı ve kadının yanına döndü. Onları bulamasaydı, bu küçük çocuk orada, birkaç rupi uğruna can verebilirdi.

Bu dar yollarda, öyle çok açlık, hastalık ve korku vardı ki! Rahibe Teresa, sabahtan akşama dek çalışıyordu ama yapılacak şeylere zaman yetmiyordu. Ancak bunun henüz bir başlangıç olduğunu düşünüyordu ve haklıydı da.

İlk yardımcıları

19 Mart 1949'da, genç bir kız kapısına geldi. Adı, Subashini Das idi. Daha önceleri Rahibe Teresa'nm öğrencisi olmuştu ve artık son sınıfı tamamlamak üzereydi. Çok varlıklı bir aileden geliyordu ve Kalküta gecekondularında, Rahibe Teresa'ya yardım etmek için, güzel elbiselerini ve mücevherlerini feda etmeye hazırdı. Ona, Rahibe Agnes dediler. Rahibe Teresa'ya saygı olarak onun eski adını almıştı ve daha sonra kurulacak olan Şefkat Misyonerleri Topluluğu'nun (Congregation of the Missionaries of Charity) ilk rahibesi oldu.

Birkaç hafta sonra, bir başka öğrenci geldi. Onun adı Magdalena'ydı. Ailesi, onun için farklı bir meslek planlamıştı. Magdalena'ya öyle çok kızmışlardı ki, onu uzun süre bağışlamadılar.

Rahibe Teresa, ona Rahibe Gertrude adını verdi. Tıp eğitimini sürdürebilmesi için ona, matematik öğretmeyi kararlaştırdı. Yıllar sonra, Rahibe Gertrude, Yemen'e gitti ve oradaki yoksullara tıbbi yardım götürdü. Ama, Creek Lane'deki evin kapısını çaldığı gün, bütün bunlar henüz çok uzaklardaydı.

Paskalya geldiğinde, Rahibe Gertrude (Magdalena) ile Rahibe Agnes(Subashini), Rahibe Teresa ile birlikte kalabalık kentte, otobüslerle bir yerden bir yere koşturup duruyorlardı. Rahibe Teresa, yardımcılarına iyi bakıyor, iyi beslenmelerine dikkat ediyordu. Hasta oldukları zaman, tüm günü gecekondularda çalışarak geçirmiş olduğu halde, geceleri onların başında bekliyordu. Daha sonra Rahibe Dorothy ve Rahibe Margaret Mary onlara katıldı.

Yoksulluğa karşı beş kişi

Artık bu tehlikeli ve büyük kentteki acılara karşı beş kişiydiler. Rahibe Teresa'nın inancını taşımayan insanlar için, bu bir çılgınlıktı. Ama o ve öteki rahibeler, bu işe gönül vermişlerdi. Yine de, bu küçük topluluğun, birgün dünyanın birçok yerinde merkezleri olan büyük bir topluluğa dönüşeceğini o zamanlar kendileri de düşünemezlerdi.

Beyaz-mavi sarileri içindeki bu beş kadın, Rahibe Teresa'nın izinden giderek, yoksul insanlara sevgi götürmeye başladılar.

Çekingen ve sessiz biri olan Rahibe Agnes, Creek Lane'deki o günleri, zor ama mutlu günler olarak niteliyor. Çok az paraları vardı. Teresa Ana, onlara para için endişelenmemelerini söylerdi, çünkü yardım gerekli olduğu zaman gelirdi.

Rahibe Teresa'nın, yoksullara yiyecek sağlamak için bulduğu bir yol da, insanların yiyecek atmalarına engel olmaktı. Kızlarla birlikte, varlıklı evleri dolaşarak artık yiyecekleri, toplarlardı. Rahibe Agnes, şöyle diyordu: "Bütün gün hiç yemek yememiş birini nasıl geri çevirebilirsiniz? Mutlaka bir şeyler vermelisiniz."

Rahibe Teresa'ya katılan ilk çömezler, terk edilmiş öksüz çocuklarla ilgileniyorlardı. Hemen hemen her gün, bir ya da iki bebek geldiği için, yetişmeleri çok zor oluyordu. Ama bugün, iş büyümüştü ve yalnız Kalküta'da günde altmış ya da yetmiş öksüz çocuğa bakılabiliyordu.

Teresa Ana'ya, 1949 yılı Mart ayında ilk olarak katılan Rahibe Agnes."Onu, dokuz yaşımdan beri tanırdım. Entally'de öğrencisiydim," diyor. Ufak tefek, sessiz, hep geride duran bir kız olan Rahibe Agnes, Rahibe Teresa'ya hep yardımcı oldu ve Hindistan'daki Şefkat Misyonerleri kuruluşunu daha çok, o yönetti.

Teresa Ana'nın ilk çömezleri, terk edilmiş çocuklara bakarlardı. Örgüt büyüdüğü için, artık yalnızca Kalküta'da her gün altmış ila yetmiş çocuk kurtarılıyor. Dünyanın öteki ülkelerinde de daha büyük rakamlarda çocuk koruma altına alınıyor.

Harika Gomes

Michael Gomes ile ailesi, rahibelere yer açabilmek için, gitgide daha çok sıkıştılar. Bay Gomes, hiçbir zaman kira istemedi. Hatta, onlara zaman zaman yiyecek ve gerekli birkaç eşya bile sağladı.

Aklı başında bir adamdı. Bir keresinde Rahibe Teresa'nın kötü bir hata yapmasını engelledi. Çocuk Evi'ni kurdukları zaman hükümet, Rahibe Teresa'ya, her çocuk için otuz üç rupi vereceğini söylemişti ve o mutluluk içinde, bu öneriyi kabul etmişti. Bay Gomes, bunun akıllıca bir şey olmadığını söyleyerek onu uyardı. Rahibe Teresa şaşırmıştı. Altı ay sonra, Gomes'i sokakta gördüğünde, ona şöyle dedi: "Hükümet yetkililerinin yanından gelirken, tramvayda kendi kendime şarkılar söylüyordum. Öyle mutluyum ki! Sen haklıydın. Her çocuk için, otuz üç rupi harcamak üzere beni zorlayacaklardı. Oysa, çocuklara on yedi rupi harcayarak bakabiliyorum. O kadar çok çocuk var ki! Bir çocuğa ötekinden daha fazla harcamak haksızlık olurdu. Ve sanırım, parayı gerektiği gibi kullanabilirsem, daha da fazla para bulabileceğim."

Kural koymak ve bozmak

Creek Lane'deki günlerden çok sonra, Teresa Ana, Protima Sen adlı bir okul kurmuştu. Bu okul, ailelerinin yanından kaçan, polisle başı derde giren, ve sokaklarda hırsızlık ederek, hatta daha da kötü şeyler yaparak yaşayan çocuklar için kurulmuştu. Orada öğretmenlik yapan Bay Gomes, çocukların daha iyi bir yaşam için gösterdikleri çabadan gurur duyuyordu. Onlara Manipuri dansı öğretmek için ders verecek birini bulmak istedi. Rahibe Teresa, bunun israf olacağını düşünerek karşı çıktı. Ama Bay Gomes, bir öğretmen bularak, dersleri gizlice başlattı.

Daha sonra Teresa Ana, çocukların onun için hazırladıkları gösteriyi izlemeye geldi. Güzel danslarıyla büyülenmişti. "Harika bir şey! Bu gibi yetenekleri geliştirmemek günah olmalı!"

Bay Gomes güldü ve günah işleyenin kendisi olduğunu itiraf etti, çünkü ona itaat etmemişti.

O zaman, Rahibe Teresa da güldü. Kendisinin hata yaptığını, arkadaşının haklı olduğunu anlamıştı. Bay Gomes, şöyle diyordu: "Kuralları koyar, sonra kuralları yıkar. Onun gücü burada."

Çalışma ve oyun

Rahibelerin pek eşyası yoktu ama çok eğleniyorlardı. Bay Gomes, onların kahkahalarının evin her yerinden, hatta köşe başından duyulduğunu söylüyordu. Dua etmedikleri ve çalışmadıkları zamanlarda, seksek ya da halat çekme oyunları oynarlardı.

Rahibe Teresa, her yere yetişiyordu. Hükümet

Michael Gomes, Creek Lane'deki evini, Rahibe Teresa ile çömezlerine vermişti. Kısa sürede, evde otuz kişi olmuşlardı ve çamaşırlarını çatıda yıkıyorlardı. Michael Gomes, Rahibe Teresa'yı kendi çatısı altında barındırmanın hayırlı bir iş olduğuna inanıyordu. "Onları kabul ederek biz kazandık," diyordu.

dükkanlarından un alabildiği zamanlarda, un çuvallarının üstüne oturarak, kamyonla gelirdi. Üstüne oturmazsa, unun bir kısmı çalınırdı.

Bay Gomes, onun gücüne hayran kalıyordu. Kimi zaman, sabahın sekizinde evden çıkar ve akşamüzeri dörtte ya da beşte dönene dek, ağzına bir damla su bile koymazdı. Yetmiş yaşındayken bile, aynı güçteydi ve günde yirmi bir saat çalışabiliyordu.

Kimi zaman, işin ölçüsünü kaçırırdı. O zaman, öteki rahibeler ve doktor, onu dinlenmesi için zorla yatağa sokarlardı. Ama ayağa kalkar kalmaz, hemen işinin başına koşardı. Bir keresinde hastalanmıştı ve bir Hindu'dan gelen mesaj, onu çok duygulandırmıştı. Adam, tanrısı Kali'ye dua ederek, onu iyileştirmesini ve yardım ettiği insanlara bağışlamasını diliyordu.

Giderek büyüme

Rahibeler, Katolik Kilisesi tarafından kurallara uygun rahibeler olarak kabul edilmiyorlardı ama bir gün, resmi olarak kabul edileceklerini umut ediyorlardı. Rahibe Teresa, Loreto'yu terk edeli, henüz bir yıl olmamıştı.

Rahibe Teresa, kızların sokaklarda yaptığı işlerin, eğitimlerini engellememesine özen gösteriyordu. Dikkatle program yapıyor ve her şeye zaman ayırmaya çalışıyordu.

Kızların bazıları, bu yaşamı zor bularak terk ettiler ama Rahibe Teresa'yla geçirdikleri birkaç hafta kayıp değildi. Bir daha hiç unutmayacakları şeyleri öğrendiler. Rahibe Teresa, her insanın kendine uygun bir işi olduğunu ve her kadının rahibe olmak için yaratılmadığını düşünüyordu. Ayrılan kızlar, kendilerine uygun yeri er geç bulacaklardı.

Rahibe sayısı artıkça, Bay Gomes onlara daha geniş oda veriyordu. Rahibelerin, çatıda, tuğla ve bambularla yapılmış ayrı banyoları bile vardı. Ama çok kalabalık olmuşlardı. Neyse ki, pek eşyaları yoktu.

Sari giysili kızlar, en yoksul mahallelere giderek

Karşıda: Teresa Ana'nın dini, onun için yaşamın temel direğiydi. "Yaşamım, İsa'ya adanmıştır," diyordu. "Onun için soluk alırım ve onun adına görürüm. İnsanlar bana, sosyal yardım uzmanı dedikleri zaman dayanamıyorum. Böyle bir iş yapsaydım, yıllar önce terk ederdim."

1950 yılının sonlarında, Rahibe Teresa'nın on iki yardımcısı vardı. Bu rakam yavaş ama sarsılmaz biçimde artıyordu. 1960 yılı ortalarında, öteki dini kuruluşlara katılım, % 50 oranında azalırken, Şefkat Misyonerlerine katılım katlanarak artıyordu. 1988'de, bu kuruluşta, üç bin rahibe ve çömez bulunuyordu. Ayrıca, dünyanın her yerinde, kardeş kuruluşları oluşmuştu.

çocuklara ve Kalküta sokaklarında ölmek üzere olan insanlara yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Rahibe Teresa, yapılacak her işte, tuvaleti temizlemekte bile eşit görev alıyordu. Kendisinin yapmayacağı hiçbir şeyi başkalarından istemezdi.

Şefkat Misyonerleri

Deneme yılı sona erince, Başpiskopos, Rahibe Teresa ve yardımcılarıyla ilgili tüm bilgileri topladı. Bazı geri kafalı rahipler, onların yaptıklarını anlayamıyorlar ve manastır duvarlarının gerisine kapatılmalarının doğru olacağını savunuyorlardı. Ama herkes onlar gibi düşünmüyordu. Rahibeler, yiğitçe, sevecenlikle ve güler yüzle görevlerini yapıyorlardı. Bu tür yardımlar başka şekilde yapılamazdı. İnsanlar, onlar olmadan nasıl yaşayabildiklerine şaşıyorlardı.

Rahibe Teresa, Hint vatandaşlığına geçmişti. Şimdi gerçekten yoksullardan biriydi.

Notlar tutuyordu. Geleneksel yoksulluk, bekaret ve itaat yeminlerine, bir de, "yoksulların yoksuluna, en içten ve parasız yardım etme" yeminini de eklemişlerdi.

Bu rahibe, ölmek üzere olan adamın tırnaklarını kesiyor, yaralarını temizliyor. Rahibeler, başkalarının çok berbat olarak gördüğü birçok işi çekinmeden yaparlardı. 1971'de, yeniden, (şimdi Bangladeş olan) doğu Pakistan'da, iç savaş ortaya çıktığında, bir milyondan fazla insan kaçarak Hindistan'a sığındı. Dünyanın her yerinden yardım ordusu, Kalküta'ya hareket etti. Şefkat Misyonerleri, en kötü işlere - ölülerin temizlenmesi ve gömülmesi gibi - yoğunlaştılar, çünkü ancak bu sayede kolera salgını önlenebilir ve ötekiler böylece, beslenme programını düzenleyebilirlerdi.

Başpiskopos, onların kısa sürede yaptıkları ve ilerde yapmayı planladıkları şeylerden çok etkilenmişti. 7 Ekim 1950'de, Şefkat Misyonerleri Kuruluşu, Katolik Kilisesi ve Papa tarafından onaylandı. Rahibeler, "Tüm dünyada, kentlerde ya da köylerde, hatta en sefil bölgelerdeki, en yoksul, terk edilmiş, ölmek üzere olan umutsuz, yitik, dışlanmış kişileri bulacaklarına, onlara bakacaklarına, yardım götüreceklerine ve sürekli ziyaret edeceklerine, onlara İsa sevgisini aktaracaklarına"söz verdiler.

Rahibe Teresa, Teresa Ana oluyor

Loreto'nun bir zamanki müdiresi Rahibe Teresa, artık Şefkat Misyonerleri'nin kurucusu Teresa Ana olmuştu.

Kuruluşlarının tüzüğünde yapmaya söz verdikleri şeyleri, böylesine hızlı bu kadar geniş kapsamlı gerçekleştirebileceklerini, o bile tahmin edemezdi. Bu kitabın arka sayfalarında, Şefkat Misyonerleri'nin, yayıldığı ülkelerin listesini bulacaksınız. Teresa Ana, St. Joseph'ten, sokaklara çıktığı zaman, önemli bir şeye başladığını hissediyordu ama tek başına ve eli boş olduğu için, mesajını nereye kadar taşıyabileceğini bilemiyordu.

Onun ilgilendiği insanlar, kimsenin değer vermediği ya da zaman bulamadığı, önemsiz insanlardı. Ona ve yardımcılarına göre, her insan, ne kadar kötü durumda, pis ve hasta olursa olsun değerliydi. Çöp yığınlarının üstüne fırlatılan bebekler, yalnız başına ölüme terk edilen yaşlılar, ruh hastaları toplumdan dışlananlar...Bu insanların tümü, önemli ve ilgiyi hak eden insanlardı. Hangi ırktan ya da dinden oldukları önemli değildi. O insanların her birinde, Rahibe Teresa, "Tanrı'sını, hüzün verici bir görüntü içinde görüyordu."

Onlara yalnızca yardım etmiyordu. Onları seviyordu. Ve her zaman sevecekti.

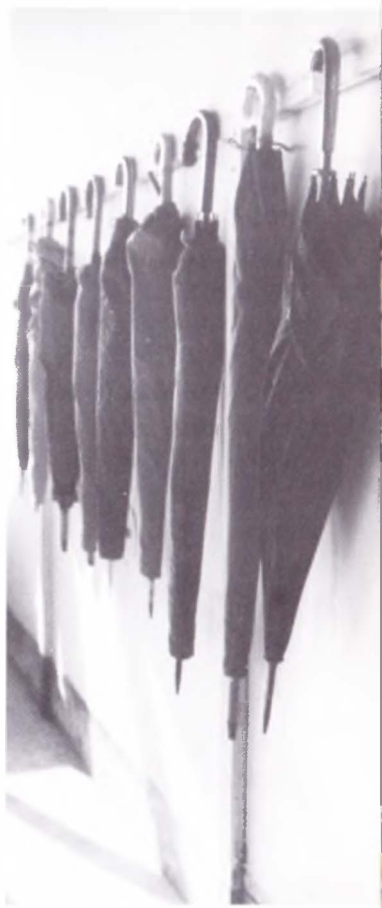
Şefkat Misyonerleri, yoksulluk yemini ederler ve tüm eşyaları paylaşarak kullanırlar. Hiçbir rahibenin özel paket ya da armağan almasına ve dini kitapların dışında başka kitap okumasına izin verilmez. Burada görülen ortak şemsiyeler, mason yağmurlarına çıkacak rahibeleri bekliyor.

Bir müslümandan Anaevi

Sonraki iki yıl içinde, rahibe sayısı yirmi sekize yükseldi. Çoğaldıkça, herkes köşelere sıkışmaya başladı. Creek Lane'deki ev artık yeterli olmuyordu. Peder Henry ile bir başka rahip, Kalküta'yı gezerek, hem ucuz hem de daha fazla genişleyebilecek olan topluluğu barındıracak kadar büyük bir yer aradılar. Uygun olabileceğini düşündükleri evlerin bazıları, o kadar eskiydi ki, yürürken döşemeler çöküyordu.

Hindistan'ın bölünmesinden sonra, birçok Müslüman, üzüntü içinde evlerini terk ederek, Pakistan'da yaşamaya gidiyorlardı. Gitmek zorundaydılar, çünkü Hindular ile Müslümanlar arasındaki çatışma bitmek bilmiyordu. Bu müslümanlardan biri Peder van Exem'in dostu, eski bir yargıçtı. Rahiple konuşurken, birden ona beklemesini söyledi ve en yakın camiye gitti. Geri döndüğünde, "Evi, Tanrı'dan almıştım, ona geri veriyorum," diyerek evini onlara bıraktığını belirtti.

Böylece Teresa Ana, kuruluşunun Anaevine, sonunda kavuştu. Bu müslümanın cömertliği sayesinde, o evde eğitilen yüzlerce grup rahibe, dünyanın her yerine dağıldı. Teresa Ana, biliyordu ki, insanları, üstü etiketli kutulara sokan Tanrı değil, insanların kendileridir.

Ziyan etme

Kalküta'nın, Lower Circular Road, 54a adresinde kurulan Anaevi, sakin ve huzur dolu bir yerdi. Rahibelerin, dünyanın acılarla dolu denizlerine açılmadan önce, huzur içinde dinlenebilecekleri bir yerdi. Ama orada bile Teresa Ana, kendi koyduğu kuralları yıkabiliyordu. Bir gün, aç bir adam kapıyı yumruklamıştı. Teresa Ana, kararlı bir sesle yiyecek istemek için öteki kapıya gitmesini söyledi. Ama adam hâlâ kapıya vuruyordu. Teresa Ana, ona baktı, içeri girip iki tabak yemek aldı ve tabaklarıyla birlikte ona verdi. Dışarda olan rahibeler, eve döndüklerinde kim bilir ne yemişlerdi! Aç adam, onların hakkını yemiş, tabaklarını da alıp gitmişti.

Geçmişte çeşitli zamanlarda, Teresa Ana, aç olanlara kendi payını verip kendisi yemeksiz kalmıştı. Başlangıçtan beri, onun için verilecek olan ziyafetlerin iptal edilerek, paranın yoksullara yiyecek almak için verilmesini isterdi. Hava yolculuklarında, yenmeyen yiyeceklerin yoksullar için büyük bir torba içinde toplanmasını rica ederek öteki rahibelere de örnek olurdu. Önlerinde açlıktan insanlar ölürken, yiyeceklerin ziyan edilmesi, rahibeler için korkunç bir şeydi. Bazı insanları incittiklerini bile bile, kendilerine sunulan yiyeceği ya da içeceği, hiçbir zaman kabul etmediler.

Shishu Bhavan

Anaevi, sessizlik dolu bir sığınaktı ama rahibelerin çalışma merkezi hiç de öyle değildi. Shishu Bhavan denen bu merkez, her şeyin başladığı Vadi sokağına yakındı ve gerçekten çok kalabalık oluyordu.

Avlu kapısından girer girmez, önünüze bir mağara çıkıyordu.Burası, yardım gelene kadar hastaların gölgede bekleyebilecekleri yerdi.

Rahibelerle yardımcıları, büyük kazanlarda, temiz yiyecekler pişirirlerdi. Hastalara dispanserlerden getirttikleri ilaçları verirlerdi. İhtiyaç içindeki her insanla özel olarak ilgilenirlerdi.

"Hiçbirimiz yerine konulamaz insanlar olduğumuzu düşünmemeliyiz. Tanrı'nın, kendine göre yolları ve yöntemleri vardır. Çok becerikli ve yetenekli bir rahibenin elini attığı her şeyin ters gitmesine izin verebilir. Tanrı, yalnızca ondaki sevgiyi görür. Bu rahibe, iş güçle uğraşmaktan kendini paralasa da, yaptığı iş, sevgiyle dolu olmadıkça, ne yapsa yararsızdır."

Teresa Ana

Özel bir sevgi

En özel kişiler, çocuklardı elbette. Kimi zaman, kentin ara sokaklarında terk edilmiş öyle çok bebek bulunuyordu ki, ikisi ya da üçü, aynı yatağı paylaşmak zorunda kalıyordu. Bunların çoğu, zayıf ve hastaydı. Rahibeler ne kadar uğraşırsa uğraşsınlar, ölüyorlardı. Ama Teresa Ana'nın dediği gibi, hiç değilse yaşamlarının son birkaç saatinde sevgiyi tadarak ölüyorlardı.

Getirildiklerinde bir kilonun bile altında olan bazı bebekler yaşamayı başarıyorlardı. Bu durumdaki çocukların yavaş yavaş kilo alarak güçlenmesi, onları izleyen rahibeler için bir sevinç kaynağı oluyordu. Emekleyemeyecek kadar güçsüz olan çocuklar, bir süre sonra ayağa kalkıp yürümeye başlıyorlardı.

Rahibeler, açlıktan ölmek üzere olan insanları küçük gruplar halinde beslemeye başladılar. Sayı hızla arttı. Neyse ki, bu arada rahibelerin aldığı yardım da çoğaldı. Artık, dünyanın açlık çekilen en kötü bölgelerinde, her gün altı bin insan doyuruluyor.

"Onun kadar hatırlanmaya değer bir başka insanla tanışmadım. Ona, [Teresa Ana] ilk bakışta bile, insan çok etkileniyor. Bir çay toplantısından ayrılırken, onunla tanışmaları karşılıklı bir gülümseyişten öteye geçmeyen insanların bile, arkasından ağladıklarını gördüm."

Malcolm Muggeridge
"Tanrı İçin Güzel Bir Şey"
(Something Beautiful for God)

"Hiçbir filozofun ya da hümaniterin, insanlık için, onun kadar içten duygular taşıdığına ve her insana, onun kadar değer verdiğine inanmıyorum."

Sandro Bordignon
Fransız gazetecisi

Rahibeler, onları yıkamakla, beslemekle, tedavi etmekle kalmıyor, aynı zamanda onlara sevgi ve ilgi gösteriyorlardı. Onları kucaklıyor, onlarla oynuyor ve onlara istendiklerini hissettirmeye çalışıyorlardı. Yaşamaya devam edebilenler bile, çoğu kez, yaralarla kaplı, kötü beslenme nedeniyle kemik hastalıkları olan çocuklardı. Kimileri, zihinsel özürlüydü. Yine de hepsi seviliyor, hepsine değer veriliyordu. Hepsi özeldi.

Sevgi öyküleri

Giderek daha fazla çocuk, başkaları tarafından evlat edinilmeye başlandı. Rahibelerin dediğine göre, özellikle Fransızlar, bu konuda çok iyiydiler. Önemli sakatlıkları olan çocukları bile evlat edinebiliyorlardı. Çocuklar, yeni aileleriyle dünyanın bir başka ülkesine yaşamaya gidiyorlar, ya da Hindistan'daki bir aileye veriliyorlardı. Kimsenin istemediği kadar sakat durumda olanları rahibeler hiç yalnız bırakmadılar. Kimi zaman, onlara yararlı olabilecekleri işleri öğretti.

Küçük bir çocuğun kimsesi yoktu. Onu büyütmüş olan büyükannesi, öleceğini anlayınca, oğlanı Shishu Bhavan'a getirmişti. Rahibeler, onu aldılar ve okuma yazma bildiğini gördüler. Birisi ilerde ne olmak istediğini sorduğunda, küçük çocuk "Büyüyünce Teresa Ana olacağım," diyordu. Teresa Ana olamadı elbette ama, rahip oldu ve şimdi Teresa Ana'nın yaptığı gibi insanlara yardım ediyor.

Rahibeler, büyük yoksul ailelerin bir ya da iki çocuklarına destek vererek okumalarını, daha sonra iş sahibi olarak ötekilere yardım etmelerini sağlarlardı. Rahibeler olmasa, ders çalışacak ve oynayacak yerleri bulunmayan, günde tek öğünle kalabalık berbat bir odada uyumak zorunda kalan bu çocukların hiçbir geleceği olamazdı.

Günde tek öğün yemeyi düşünebiliyor musunuz? Ya da kendinizi, bir yol kıyısındaki paçavralar üzerinde yatarken, gelip geçenlerin dönüp bakmadıkları bir durumda hayal edebiliyor musunuz?

Teresa Ana, yardıma gereksinimi olan bu çocuğa sarılmış onu korumaya çalışıyor. Bundan sonra hiçbir şey değişmedi ve Teresa Ana'nın yaşamı böyle sürüp gitti. O ve rahibeler, her sabah 4.30'da kalkarlar, dua ederler, yıkanırlar, hizmet ederler, severler ve yine hizmet ederlerdi. Her gün, her gün, yıllar boyu böyle sürüp gitti. Ama bu yinelemede, bu kararlılıkta, bu temel kuralları gözetmenin temelinde, onun gücü ve kudreti vardı. Her gün, aynı mesajı yineliyordu: "Yoksulların kılığında İsa'ya yardım et." Değişik biçimlerde ifade ettiği şu sözü hep yineliyordu: "Acı duyana dek, ver."

Bir aileden, anne hastalanıp ölünce, onun yerini on dört yaşındaki kızı almış ötekilere bakma sorumluluğunu yüklenmişti. Kızcağız, ne yapacağını bilememişti. Gazetelere Teresa Ana'yla ilgili yazılar yazan bir gazeteci, rahibelerin bu çocuklara nasıl baktıklarını anlatmıştı. Gazete, bu aile için yetmiş bin rupi topladı. Teresa Ana, hemen beş bin rupiyi, bu kız (Rita) için drahoma parası olarak bankaya koyup, gerisini öteki çocuklara ayırdı. Gazeteci pek mutlu olmamıştı; parayı böyle kullanması ona tuhaf gelmişti. Ama Teresa Ana bir Hintli gibi düşünüyordu.

Drahoması olmayan bir kızın evlenme ve

güvenliğe kavuşma şansı yoktu.

Sonunda Rita, rahibe okullarından birinde eğitildi ve mutlu bir evlilik yaptı. Kardeşleri, rahibelerin yanında sevgi ve ilgi buldular. Ağlayamayan bebek ise, kendisini çok seven bir çift tarafından evlat edinildi.

Bir erkek çocuğu, ağacın altında Teresa Ana tarafından bulunmuştu. Kendisine yeterli yiyecek vermeyen ve ağır işlerde çalıştıran amca ve yengesinin yanından kaçmıştı. Kendi başına, çalarak ya da dilenerek yaşıyordu. Teresa Ana, onu Shishu Bhavan'a götürdü ve okula gönderdi. Okulda iyi bir öğrenciydi ama hâlâ çok yalnızdı. Teresa Ana'ya evlenmek istediğini söyledi. Teresa Ana, onun çok küçük olduğunu düşünüyordu. Ama çocuk, çok mutsuzdu. O zaman Teresa Ana, ona küçük bir toprak parçası satın aldı ve bir ev yapmasını söyledi.

Bazı insanlar, rahibeler vasıtasıyla ucuz hizmetçi bulacaklarını sanıyorlardı. Çünkü yoksulların, her türlü kötü işi, az ücretle yapacaklarına inanıyorlardı. Teresa Ana, onları şöyle yanıtlıyordu:"Bir hizmetçiye hak ettiği parayı ödeyemeyecekseniz ve ona kalacak iyi bir yer sağlayamayacaksanız, bir hizmetçi tutamazsınız. Bu günler sizin için zor günlerse, yoksullar için daha da zordur. Niçin daha çok acı çeksinler?"

Sealdah İstasyonu

Anaevi'nin kuruluşundan iki yıl sonra, Şefkat Misyonerleri, Kalküta'nın her yerinde tanınmaya başladılar.

Rahibeler, acıların çağırdığı her yere koşuyorlardı. En hüzünlü manzaraların bulunduğu yerlerden biri de, Sealdah İstasyonu'ydu. Orada, on bin kişi, geniş bekleme salonlarının taş yerleri üzerinde ya da trenlerin çevresindeki boş alanlarda, yemek pişiriyor, yiyor, uyuyor ve ölüyorlardı. Her gün, hükümet yetkilileri gelip babasız aileleri, kırsal bölgelerdeki kamplara götürüyorlardı. Ama gidenler yerine her gün, daha büyük sayıda yenileri geliyordu.

Karşıda: Rahibeler, Sealdah İstasyonu'ndaki evsizlere bakarak işe başlamışlardı. Yıllar boyunca, günde yaklaşık dört bin kişi Kalküta'ya göçmüştü. Kuraklık olduğu zamanlarda, daha da fazlası geliyordu. Büyük tren istasyonları, yoksul ve kimsesiz insanların toplandıkları yerlerdi. Bugünlerde, bu insanlara bakmak, Şefkat Rahipleri Misyonerliği'nin işi.

Yardım kuruluşları tarafından sağlanan bulgurla soya karışımı bir yiyeceği, ocağı olan kadınlara dağıtıyorlardı. Pirinç kadar lezzetli değildi ama, çok besleyiciydi ve insanlar alışmaya başlamışlardı. Hiç değilse, hayatta kalmalarına yardım ediyordu.

Hiçbir şeyi olmayanlar içinse, rahibeler, bu yiyeceği büyük kazanlarda pişirip kepçelerle dağıtıyorlardı. Hükümet yardım edebilmek için elinden geleni yapıyordu ama yetmiyordu. Doyuracak o kadar çok aç vardı ki! Eli ayağı tutanlar, kente girerek iş bulmaya çalışıyorlardı.

Etrafta mikrop, pislik ve hastalık vardı. Yemek pişirenlerin çıkardıkları duman her yeri kaplamıştı.

Kalküta'nın başka yerlerinde de, işleri olan rahibeler, istasyona haftada birkaç gün gelebiliyorlardı. Hasta çocukları, hemen Shishu Bhava'ya götürüyorlardı.

Hint hükümeti bile, Kalküta'da ne kadar insan yaşadığını bilmiyor. 1980 yılında kentte dokuz milyon kişi varken, bugün yirmi milyona yakın insan yaşadığı sanılıyor. Rahibeler, ne kadar yardım ederlerse etsinler, yine de yardımın ulaşmadığı pek çok insan var. Tek başına sokakta ölen bu adam gibi.

Sokaklardaki yaşam

O günlerde Kalküta'da, sekiz ila on milyon insan yaşıyordu ve bunlardan iki yüz bininin evi sokaklardı.

Bir keresinde Terese Ana, kanal içinde, gövdesinin bazı yerleri, fareler ve karıncalar tarafından yenmiş bir kadına rastlamıştı. Kadın, o kadar güçsüzdü ki, kendisini korumak için bir şey yapamıyordu. Teresa Ana, onu kollarına alarak en yakın hastaneye götürdü ama yetkililer kadını kabul etmediler. Hastane yetkilileri, bu küçük rahibeyi kolaylıkla defedebileceklerini sanmışlardı, ama yanlış rahibeye çatmışlardı. Kimse Teresa Ana'yı oradan uzaklaştıramadı. Bir kaplan gibi kahramanca direndi. Hastane, ölmek üzere olan zavallı kadını kabul etmek zorunda kaldı. Yıllar sonra insanlar, "Bu kadar acıyı dindirmek için çabalamak ne işe yarayabilir ki?" diye sorduğunda, Teresa Ana şöyle derdi: "O ilk kadına yardım etmeseydim, ondan sonraki binlercesi ve milyonlarcasına da yardım edilmemiş olacaktı. Her yolculukta atılması gereken ilk adım vardır."

Her zaman iyi sonuçlar elde edilmiyordu. Kimi zaman Teresa Ana, yanındaki hastasını, taksiyle hastane hastane dolaştırmak zorunda kalıyordu. Her defasında geri çevriliyordu. Ve çoğu kez, taksi şöförü daha fazla dolaşmayı reddederek, hasta ile rahibeyi bir kaldırımın kenarında bırakıp gidiyordu. Hastanelerin de hakları vardı. Koğuşlarda adım atacak yer kalmamıştı. Özellikle bulaşıcı hastalığı olanları ve uzun tedavi isteyenleri kabul etmek istemiyorlardı.

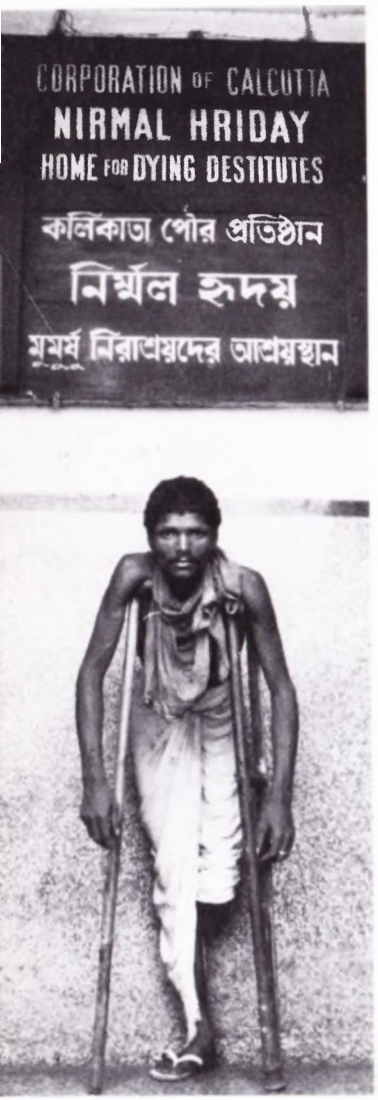
Bir araç bulamadığı zamanlarda Teresa Ana, hastayı el arabasına koyarak, bir sonraki hastaneye taşımaya çalışırdı. Ne yapabilirdi ki? Onları bulduğu yere geri götürüp atamazdı. "Tanrı'nın çocuğunun, bir hayvan gibi lağım kanallarında ölmesine izin veremeyiz," diyordu.

Ne kadar pislik içinde ve mikroplu olurlarsa olsunlar, onlarla ilgilenirdi. Yapılacak bir şey kalmadığı zaman bile, o güne dek tatmadıkları bir sevgi ve şefkat içinde, onurlu bir şekilde ölmelerini istiyordu.

Bir çare bulunması gerekiyordu. Yetkililere

Bu resim, Kalküta'da ne kadar insan yaşadığını kimsenin bilmemesinin nedenini açıklıyor. Resimde, sokaklardaki insanların yıkandıkları, yedikleri, yaşadıkları ve öldükleri on iki "ev" görülüyor.

Teresa Ana, Nirmal Hriday adı verilen bu binayı 1952 yılında kabul etmişti. Buraya gelen insanlar tüm umutlarını yitirmiş kişilerdi. Hastaneler hastalarla dolu olduğu için, umutsuz durumdaki hastaları kabul etmezlerdi.

giderek, bu hasta insanları yatırabileceği bir yer vermeleri için yalvardı. Ev hayvanlarımızı bile, bu insanlar gibi ölüme terk etmediğimizi söyledi. Kalküta Sağlık Ofisi'ndekiler, ona baktılar. Karşılarında, bu yoksul insanlara hizmet etmek için, her şeyini - kazancını, özgürlüğünü, hatta milliyetini feda etmiş bir kadın vardı. Ona yardım etmek zorundaydılar.

Nirmal Hriday

Kalküta kentine adını vermiş olan Hindu Tanrıçası'nm tapınağı olan Kali Tapmağı'na gidip, bir zamanlar oraya gelen hacıların barındırıldığı misafirhaneye bakmasını istediler. Bina, boş ve pisti ama iki koğuşu, elektriği, gazı ve çevresi kapalı bir avlusu vardı. Teresa Ana çok heyecanlandı. Rahibeler hemen işe başlayıp, yalnızca rahibelerin temizleyebileceği kadar titizlikle, yukarıdan aşağıya tüm binayı temizlediler. İşlerini, o kadar büyük bir coşkuyla yaptılar ki, bir hafta sonra Teresa Ana'nın darülacezesine, ölmek üzere olan ilk hastalar yatırılmaya başlandı. Adına Nirmal Hriday, yani "Saf Yüreklerin Yeri" dendi.

Büyük bir hol, koridorla ikiye ayrılıyordu ve dip tarafta, çimentodan yapılmış yatak gibi yüksek yerlere yanyana şilteler dizilmişti. Genç, yaşlı, Hindu, Hıristiyan, Müslüman, İngiliz, Hintli karışımı, Hindistan'ın her yerinden gelmiş ve ölmek üzere olan insanlar, orada huzur ve sevgi buluyorlardı. Ve rahibeler, ölen insanların her birinin, kendi dinsel adetlerine göre gömülmelerini sağlıyorlardı.

Hindular karşı çıkıyor

Darülaceze, Kali Tapınağı'na yakın olduğu ve Teresa Ana da Hıristiyan olduğu için, bazı Hindular, bu kuruluşa itiraz ettiler. Rahibeler, ölümle tehdit edildiler. Teresa Ana gülümseyerek. "Ne yapahm, Tanrı'ya daha çabuk kavuşuruz," dedi.

Bu arada, Kali Tapınağı'ndan bir rahip, çok hastalanıp, verem olmuştu. Hastahaneler adamı kabul etmediler ama Teresa Ana kabul etti.

Darülacezede yatan herkes gibi, ona da çok şefkatle baktılar. Öldüğü zaman, arkadaşları, rahibelere saygı duymak gerektiğini anlamışlardı.

Ama sorunlar bitmemişti. Birkaç Hindu rahibi, Teresa Ana'nın hastalarını din değiştirmeye zorladığını iddia etti ve polisin, darülacezeyi kapatmasını istedi. Liderleri, içeri girerek Teresa Ana'yı dışarı atmaya niyetlendi. Bir süre içeride kaldıktan sonra, arkadaşlarının yanına döndü. Rahibelerin, yardım bekleyen o insanları nasıl temizlediklerini, beslediklerini ve yaralarını tedavi ettiklerini görmüştü.

Arkadaşlarına, analarını, kardeşlerini, kızlarını getirip, sabahtan akşama dek yoksulluk içinde, bu hasta insanlara bakmalarını sağlayabilirlerse, Teresa Ana ile rahibeleri seve seve oradan atabileceğini söyledi. Grup gitti ve bir daha hiç dönmedi.

Charubala

Ölen insanlar için yapılmış bir yerin, çok kötü olacağını düşünebilirsiniz. Ama öyle değildi. Rahibeler, güçsüzleri, yemek yemeleri için özendirirler, korkanların ya da acı çekenlerin ellerini tutarak yardımcı olurlardı.

Bu hastaların bir kısmı, ömürleri boyunca sevgi ya da şefkat görmemiş insanlardı. Onlar için, Nirmal Hriday, en lüks otel kadar iyi bir yerdi. Charubala adlı bir kadın, hep bir köle gibi yaşamıştı. Yaşlı ve felçli olduğu zaman, sokağa atılmıştı. Teresa Ana, onu sokakta bulmuştu.

Rahibeler, onu şefkatle yıkadılar, saçlarını taradılar ve temiz giysiler giydirdiler. Onunla şakalaşıp gülüştüler, söylediği şarkıları dinlediler. Ellerini kullanabiliyordu ve böylece, yan yatakta yatan ve yemek yiyemeyecek kadar güçsüz olan Mary'nin yemek yiyebilmesine yardımcı oluyordu. Charubala'nm, Cizvit papazı olan bir arkadaşı vardı. Bu adam müziği çok severdi ve kadın ona şarkılar

"Bugün, yoksullardan söz etmek moda oldu. Yoksulları sevmek, onlara hizmet etmek, apayrı bir konudur."

Teresa Ana

yazardı. Papaz, bu şarkılardan birini öğrenmişti.

"Akşam oldu. Benden sonra gelenler, benden önce gittiler. Onlardan aylarca önce gelen ben, onlar gittikten sonra da kaldım. Tanrım, beni ne zaman alacaksın? Benden sonra gelenler, benden önce gittiler."

Özel bir hastane

Rahibeler, darülacezenin, insanların iyileşip gidebilecekleri bir hastahane olmadığını biliyorlardı. Yine de, hüzün azdı. Bir ziyaretçi, hastaları mutlu edebilmek için ne getirebileceğini sormuştu. Rahibe, "Üzüm getirebilirsiniz," demişti. "Neden bilmem ama, belki de bu insanlar için lüks olduğundan. Hastaların bazıları portakal ya da şeker istiyor. Erkekler, sigara arıyorlar. Biz onlara, rahatlık verebilecek şeyleri sağlamaya çalışıyoruz."

Oraya iskelet halinde getirilmiş, yaraları kurtlanmış, giysilerinde bit kaynayan bu insanlar, tiksintiyle karşılanmıyorlardı. Yalnızca, ilgi ve sevgi görüyorlardı.

Hasta bir adam, rahibelerin şefkati karşısında utanmıştı. "Yaralarım o kadar kötü kokuyor ki, nasıl yanıma gelebiliyorsunuz?" demişti.

Rahibe, dürüstçe yanıtlamıştı onu: "Elbette kokuyor, ama sen bu kadar acı çekerken, kokuyu nasıl dert edebilirim? Koku, hiç sorun değil."

Zaman zaman, sıradan insanlar Nirmal Hriday'a gelip, rahibelere bir süre yardım ederlerdi. Hastaları beslerler, çamaşır yıkarlar, yerleri temizlerler ve yemek pişirirlerdi. Özel bir şey yaptıklarını düşünerek, mutlu olurlardı. Yaşamlarının daha sonraki yıllarında da, rahibelerle geçirdikleri o günleri hiç unutmadılar.

Şefkat Rahibesi olmak

Genç kadınların bir kısmı, Teresa Ana'yla çalışmayı çok istiyorlardı. Tam anlamıyla profesyonel bir Şefkat Rahibesi olabilmek için hemen hemen dokuz yıl çalışmak gerekiyor. Bazı adaylar, "gel-ve-gör" deneyiyle gelirler. Teresa Ana,

"İnsanlar arasında çalışırken geçirdiğim bu yirmi yıl içinde, bir insanın yaşayacağı en kötü deneyimin, istenmemek olduğunu öğrendim. Artık, cüzzam için ilaç bulundu ve cüzzamlılar tedavi edilebiliyor...Her türlü hastalık için, ilaç ve tedavi bulunabilir. Ama istenmeyen insanlar için, onlara el uzatacak ve sevecek biri olmazsa, iyileşmeleri söz konusu olamaz."

Teresa Ana

Karşıda: Teresa Ana, bir kişiyi kucaklayarak, ölenler için çalışmaya başladı. Sonra ikinci ve üçüncü kişi geldi. Rahibeler artık, yılda seksen darülacezede, ölmek üzere olan, on üç bin insana yardım ediyorlar. Rahibeler için, önemli olan şey, bu insanların, hiç değilse ölürken sevgi ve şefkat görmelerini sağlamaktı.

Rahibeler, güne hep birlikte dua ederek başlarlar, sonra öğlen ve akşam, yemek yemek, yeniden dua etmek ve yatmak için dönerlerdi. Evden kahkaha sesleri duyulurdu. Teresa Ana'nın parolasını dillerinden düşürmezlerdi: "Birlikte!" Bu paylaşma, birlikte çalışma ve yaşama sistemi, rahibelere işlerini daha iyi yapma gücü verirdi. Yaptıkları iş, çok ağır ve iç parçalayıcı bir işti, çünkü her an acıyla karşı karşıyaydılar. Yine de rahibelerin, sürekli barış ve mutluluk havası içinde yaşadıkları belliydi.

onlara ad takar. Bu genç kadınlar, önce Shishu Bhavan ve Nirmal Hriday'da asistan olarak başlarlar. İnsanları, yıkamayı, beslemeyi, ölmek üzere olanlara bakmayı ve sokaklardan gelenleri temizlemeyi öğrenirler. Ayrıca her gün, dünyanın her yerinde binlerce insana yemek dağıtan Şefkat Misyonerleri'ne yardım ederler.

Bir yıl sonra, hâlâ yoksullara hizmet etmek isterlerse, uygun adaylar olarak görülürler ve çömezlik dönemine başlarlar ve eğitim görürlerdi. Kendi dini adlarını seçerler, yazı, teoloji, kilise tarihi ve topluluğun tüzüğünü öğrenirler. Bunlardan başka, bilmiyorlarsa, İngilizce öğrenmeleri gerekir. Sonra, yoksulların yoksuluna, hizmete devam ederler.

Kalküta'da çömezler perşembe günleri, Nirmal Hriday'ı, öteki klinikleri ve istasyonları idare ederler. Profesyonel rahibeler ise, o günlerde Anaevinde, gün boyu dua eder ve düşünürler. Çömezler, rahibelerin giydiği üç mavi çizgili sariler yerine yalnızca düz beyaz sari giyerler. İki yıl sonra ilk yeminlerini ederler, sonra da üç mavi çizgili sarilerini alırlar. Dördüncü ve beşinci yılın sonunda yeminlerini tazelerler.

Altıncı yılda, yeni rahibeler, ya Kalküta'ya ya da Roma'ya gidip, önlerindeki çok zor işlere kendilerini adayabilmek için, bir yıl boyunca ruhsal hazırlık eğitimi alırlar. Sonra, en son yeminlerini ederler ve kendi yaşamlarını Şefkat Misyonerleri'ne adarlar.

Tüm dünya nimetleri

Her rahibe, ancak üç sari sahibi olabilir - biri giymek, biri yıkamak, biriyse yamamak içindir. İki çift sandaletleri, iki takım iç çamaşırları, bir tespih ve sol omuzlarına iğneledikleri küçük bir haçları vardır. İç çamaşırları eski un çuvallarından yapılır ve yumuşaması için on kez yıkanması gerekir.

Her rahibenin madeni bir kaşığı, bir tabağı, ve kumaş çantası (gecekondudaki çocukların eski asker kumaşlarından yaptıkları) ve bir dua kitabı vardır. Soğuk ülkelerde bir de hırkaları olur. Manto ve şemsiyeler de vardır ama kimseye ait değildir. Rahibeler, karda bile çorap giymezler.

Anaevi'ndeki yaşam

Kalküta'daki Anaevi'nde olduğunuzu düşünün. Sabahın çok erken saatleri - beşe yirmi var. Bir zil çalıyor. Karanlık içinde, sandaletlerin, çıplak yer üzerindeki şap şap sesleri duyuluyor.

Alacakaranlık içinde alçak bir ses, "Tanrı'ya dua edelim," diyor ve uyanan rahibelerin, "Tanrı'ya şükür," diyen sesleri duyuluyor.

Rahibeler, kilisenin sessizliği içine dalıyorlar. Kilisenin dışındaki karatahtada o gün hangi azizin anılacağı, hangi ilahinin söyleneceği yazılı. Ayrıca,

"Rahibelerin ve rahiplerin yoksulluk içinde yaşadıklarını söylemeleri yalnızca lafta kalmıyordu. Gerçekten de, herkesle aynı yemeği yiyorlar, aynı giysileri giyiyorlar, azıcık eşyaya sahip oluyorlardı. Sıcak Bengal ikliminin terletici sıcağında kullanabilecek bir yelpaze sahibi bile olamazlardı. Duaları sırasında, kim olduklarını ve nereye ait olduklarını bir an bile unutmamaları için, sokakların gürültüsü, kargaşası işe karışırdı."

Malcolm Muggeridge
"Tanrı için Güzel Bir Şey"

Perşembe günleri, rahibelerin evde çalışmaları, sarilerini yamamaları ve manastırı temizlemelerine olanak sağlamak için, Kalküta çömezleri, klinikleri ve okulları işletmeye giderlerdi. Rahibeler, çamaşırlarını teneke kovalarda yıkarlar.

dünyanın çeşitli yerlerindeki insanların, rahibelerden istedikleri duaların listesi bulunur.

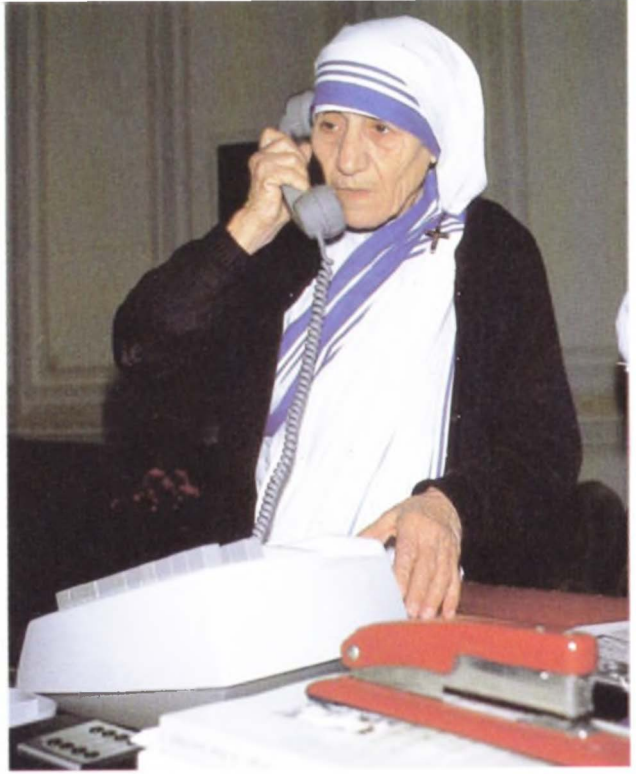
Kilisenin içinde, mihraptaki haçın üzerinde, dünyanın her yerindeki Şefkat Misyonerleri kiliselerindeki yazı bulunmaktadır: "Susadım" Bu söz, İsa'nın şu sözlerini anımsatmaktadır: "Bir yoksula, sevgi ve şefkatle uzatılan bir bardak su, Tanrı'ya verilmiş bir içecektir." Orada, yere diz çöküp yarım saat dua ederler. Oturacak yer yoktur.

Saat altıda ayin vardır. Ayinden sonra, chapattis ve çayla yapılan kahvaltı. Sonra, kentin değişik yerlerine dağılmak üzere, gerekli malzemeleri toparlayan rahibelerin neşeli sesleri duyulur. Beyaz sariler giymiş bu kadınlar, gidecekleri yere, mümkünse yürüyerek ya da kamyon ve otobüsle, dağılırlar.

Rahibeler, her zaman sokaklarda ikişer ikişer yürürler ve bir yandan tespih dualarını ederler. Bu dualarını, sık sık mesafe tayin etmede kullanırlar. "Üç dualık yol" derler. Gerekli malzemeyi, kumaş çantalarında taşırlar; bu, çoğu kez, yardım etmek istedikleri insanlardan bir şey istememek için

"Bu gece masa üzerinde uyuyacağım," dedi bir İtalyan rahibe, gülerek. "Her ay değişiriz. Geçen ay yatakta yattım. Ama o kadar çok rahibe var ki, sırayla yemekhanede, masa üzerinde, sıralarda, kimi zaman da yerde yatıyoruz. Ben iyi uyuyorum."

Sonraki yıllarda Teresa Ana, telefon kullanmak zorunda kaldı. Tüm evleri, her iki yılda bir dolaşamıyordu. Oralara gidememesi, evlerin yönetiminde pek farklılık oluşturmuyordu çünkü, ta başından beri, kendi dürüstlüğünü kızlarına da öğretmişti. Şefkat Misyonerlerinin amaçlarını onlara o kadar iyi öğretmişti ki, uzaktaki rahibeler, her kararda ona danışma gereğini duymadan, bu evleri çok iyi idare edebiliyorlardı.

taşınan bir şişe su olur. Kimseden su ya da yiyecek kabul etmezler.

Gün ortasından sonra, rahibeler, Anaevi'ne yemek yemeye dönerler. Tabaklar temizlenir ve bir gün öncenin sarileri avludaki kovalarda yıkanır ve kurumak üzere çatıya asılır. Sonra bir sessizlik olur. Rahibelerin hepsi uykuya dalmıştır.

Yarım saat sonra, kalkıp dualarını ederler ve işlerine dönerler. Saat ikide, Nirmal Hriday'a, okula, kliniğe ya da Shishu Bhavan'a çalışmaya giderler. İki günün işini, bir güne sıkıştırırlar.

Saat altıda eve dönerler. Kısa süre kilisede kalırlar, sonra yemek, okuma ve günün coşkusu, sorunları ve gariplikleriyle ilgili sohbet başlar.

Teresa Ana, olağanüstü koşulların dışında rahibelerin, geceleri topluluktan uzakta kalmamalarını ister. Aslında rahibelerin geceleri dışarıda kalmak için önemli nedenleri vardır. Sırayla Shishu Bhavan'da nöbet tutarlar. Nirmal Hriday da ise, durum daha da güçtür. Hastaları kaldırmak ve başka ağır işleri yapmak gerektiği için, geceleri

"Zenginler, onu görmeye geldiklerinde yardımda bulunurlar ve Teresa Ana, onlara yardımlarından ötürü büyük minnettarlık duyardı. Öte yandan, tıbbi ve sosyal çalışmaları karşılığında hükümetten hiçbir zaman yardım kabul etmedi. O muzip gülümseyişiyle, bunun muhasebe tutmak gerektireceğini söylerdi. Ne demek istediğini anlıyorum. Tüm örgütünün yönetimi, iki rahibe ve bir daktilo makinesiyle yapılmaktadır."

Malcolm Muggeridge
"Tanrı İçin Güzel Bir Şey"

birkaç kişi bulunur. Başından beri, Teresa Ana, birlik duygusunun yitirilebileceğini düşünmüş ve bunun olmasını engellemek istemişti. Bu nedenle, "Her şey bir arada" sloganı bulunmuştu.

Günün sonunda, rahibeler akşam duası için kiliseye giderler. Saat onda yatıp uyurlar.

Teresa Ana, onlarla aynı saatte uyumaz. Gecenin geç saatlerine kadar yorulmadan çalışır. Bir yazar ona, nasıl olup da mektup yazmak, programlar yapmak ve kararlar almak için, geç saatlere kadar oturabildiğini sormuştu. Teresa Ana, "Ben hızlı uyurum," diye yanıtlamıştı.

Sevgi armağanları

Teresa Ana, işi için gerekli olan parayı bulamayacağından hiç korkmadı. Mutlaka geleceğine inanıyordu. Hükümetten, zenginlerden ya da Kalküta'daki kadar yoksulluğun bulunmadığı yoksul ülkelerden.

1964 yılında Papa, Hindistan'ı ziyaret etti ve dönerken, bu yolculukta kendisine armağan edilmiş olan güzel arabayı Teresa Ana'ya bıraktı. Teresa Ana'nın Hindistan sokaklarında beyaz bir Rolls Royce ile gezdiğini kim düşünebilir! Onu satabilirdi ama bunu yapmayacak kadar akıllıydı. Arabayı açık artırmaya koydu ve yoksullar için çok daha büyük avantaj elde etti. 1973 yılında, kimya laboratuarı olarak yapılmış kocaman bir binayı ona armağan ettiler. Binaya Prem Daan, yani "Sevgi Armağanı" adını verdi. Orada, çok hasta ve ruhsal dengesi bozuk kişiler tedavi ediliyor.

Kapının dışında, küçük bir rehabilitasyon atölyesi vardır. Kalküta yoksulları, kent sokaklarını kirleten yeşil hindistan cevizi kabuklarını toplayıp buraya getirirler. Prem Daan'da bu kabuklar, paspasa, ipe, çantaya dönüştürülür; bu döküntüler hemen hemen yüz kişiye iş yaratır.

Hiçbir şey ziyan edilmezdi. Kidderpore'de, verebilen herkesten - bürolardan, kiliselerden ve her yerden kağıt toplandı. Kadınlar, bu kağıtlarla kentin

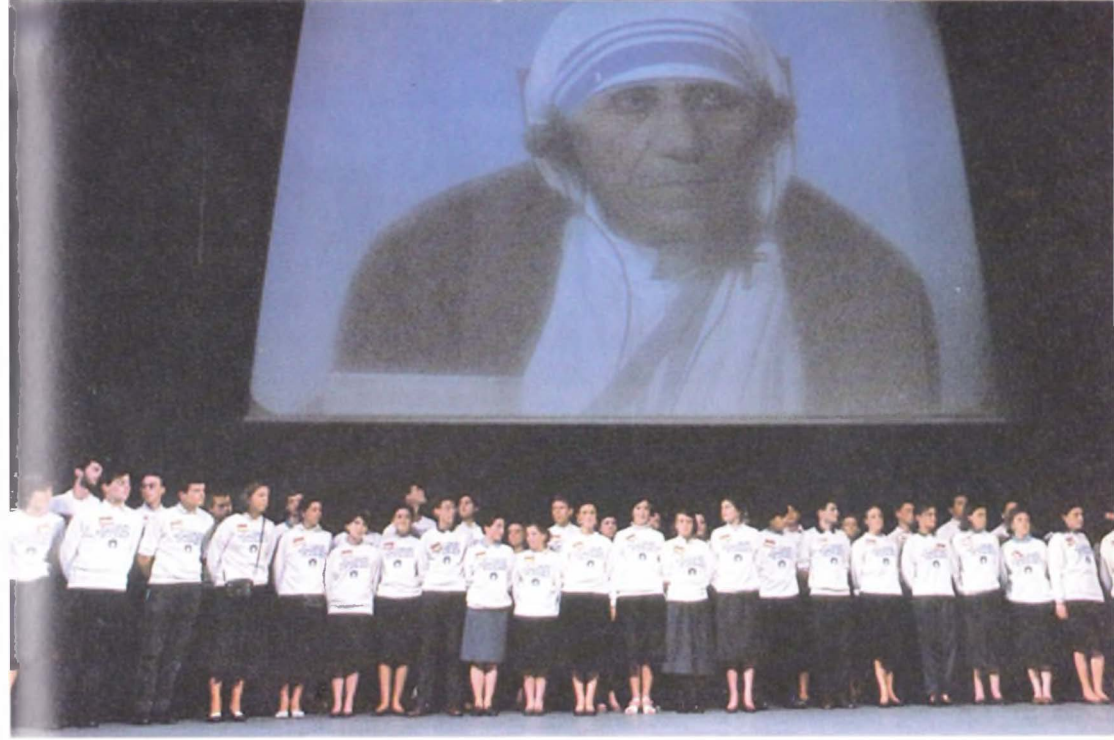
"Olağanüstü akıllı bir insandı. Onları [gazetecileri] güldürürdü. Ona sorabilecekleri soruları kendisi belirlerdi. Yaptığı işlerin sağladığı ahlaki avantajları kullanarak, havayollarına gidip, Washington'a, bedava bilet istemişti. Ve oraya gidince, geri çevrilmeyeceğini bildiği için, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nı görmeyi dilemişti."

Bob Geldof'un
"Öyle mi?" (Is That It?)adlı
biyografisinden

Teresa Ana'nın ünü, yavaş yavaş yayıldı. Londra'da, bir barış duası okumak, Prens Charles gibi ünlülerle tanışmak gibi olaylar sık sık gerçekleşti. On dört onur madalyası aldı, 1972'de, John F. Kennedy ödülüne, 1979'da Nobel Ödülü'ne layık görüldü. Ama en büyük ödüllerini, Hindistan'daki, yani bu ikinci vatanındaki insanlar tarafından tanınarak almış oldu.

dükkanlarına ve bayilerine kesekağıtları yaptılar. Başkaları, dikiş ve nakış işleriyle uğraştı. Böyle işlerle kazanılan paralarla, aileler geçinebiliyordu. Kadınlar çalışırken, sohbet ediyorlar ve şarkı söylüyorlardı.

Şefkat rahipleri

1963 yılında, ilk kez Teresa Ana, dünyanın çeşitli yerlerinden gelen ve yoksullara yardım etmek için, her şeyden vazgeçen ilk rahipleri kabul etti. 1976 yılında, artık 175 rahip vardı ve Hindistan'da on ev ve Güney Vietnam'da iki ev kurulmuştu. Buralarda, cüzzamlılar, genç suçlular, ilaç bağımlıları ve ruh hastalarıyla ilgileniyorlardı.

Peder Ferdinand, altı yıl boyunca bir kömür madeninde çalışmış ve epey para kazanmıştı. Teresa Ana'dan söz edildiğini duyunca, Kalküta'ya gidip ona yardım etmeyi düşünmüştü. Bir ay kadar kalmak niyetindeydi. Ama Teresa Ana'yla konuşunca, rahip olmak üzere yemin etmeye karar verdi.

Teresa Ana, Eylül 1986'daki Paris Uluslararası Aile Kongresi'nde, mesajını iletiyor. Aslında, ünü, ödülleri, onur nişanları, fotoğraf çekimleri gibi meşgaleler asıl yapmak istediği işi engelliyordu.

"Bu küçük devin yanında hiç yerim olmadığını hissettim. Ama onda, başka dünyalara ait ya da kutsal bir yan görülmüyordu. Gazetecilerle yaptığı konuşmalar, onun işleri idare etmede, en az bir Amerikalı halkla ilişkiler uzmanı kadar becerikli olduğunu gösteriyordu."

Bob Geldof, "Öyle mi?"

Teresa Ana, daha sonra Şefkat Rahipleri Misyonerliği Genel Yardımcısı olan Rahip Andrew ile birlikte. 1963'te temelleri atılan bu kuruluşun, resmileşmesi 1966 yılında, Rahip Andrew'nun Cizvitler'den ayrılarak, Teresa Ana örneğini izleyip, bir grup rahibin başına geçmesiyle resmi olarak kuruldu. 1970'te, hâlâ seksen altı rahip varken, 1988'de, 380 rahip bu kuruluşa katıldı ve otuz ülkede, doksan bir ev açıldı.

Onları görseydiniz rahip olduklarını anlamazdınız. Eski işçi giysileri giyiyorlardı. Şefkat ve sevgiyle, sokaklardan gelen hasta insanları yıkayıp, besliyorlardı.

Daha fazla...

1960'larda dünya, Teresa Ana'yı keşfetmeye başlamıştı. Hindistan'ın her yerinde, okullar, hastaneler, barınaklar ve kilinikler açılıyordu. Mavi çizgili beyaz sarili rahibeler, her yerde görülüyordu.

Çalışmalarının önemini anlayan gruplar, hükümetler, ona ödüller ve madalyalar veriyorlardı. 1979 yılında Nobel Barış Ödülü'ne layık görüldü. Hepsini minnettarlıkla kabul etti, çünkü bu ödülleri kendisi için değil, yardım ettiği yoksullar adına alıyordu.

Hindistan'da epey şey başarılmıştı. Oradaki çalışma bir insanın tüm ömrünü dolduracak kadar yoğun bir çalışmaydı. Ama Teresa Ana, Hindistan'dan da ötelere, tüm dünyaya bakmayı amaçlıyordu. 1965 yılında Papa VI.Paul, Şefkat Misyonerleri'nin, Hindistan dışına çıkmasına izin verdi.

1965 yılında Teresa Ana, Venezüella'da bir misyon açtı; 1967'de Seylan'da ikincisi açıldı. 1968'de Roma'ya gitti.

Hastaneler, klinikler ve barınaklarla dolu böyle bir kentte yoksul bulabilir miydi?

Barakalar

Roma'nın varoşlarında inşa edilmiş olan barakaları buldu. Yoksul insanlar oralarda yerleşip, kendilerine yuva oluşturmuşlardı. Güzel bahçeleri bile vardı. Rahibeler, onları kendilerine örnek aldılar. Barakalara yerleştikleri zaman, manastırın çevresine sarmaşıklar sardırdılar. Eski yağ tenekelerinde çiçek yetiştirdiler.

Manastır yakınlarında, Bazı İngiliz öğrencilerinin, kendi topulukları için inşa etmiş oldukları bir bina vardı. O binada, gündüzleri çevredeki çocuklara bakabilecek, çalışabilecek, toplantı yapabilecek yer bulunuyordu. Rahibeler,yoksul insanların evlerine giderek, yemek, temizlik yapıyorlar, onlarla sohbet ediyorlar, mektuplarını yazıyorlar ve perdelerini asıyorlardı. Yaşlı ve yalnız insanlar onların yolunu gözlüyordu. Durmadan kiliseden yakınanlar bile! Rahibeler, onların düzenli gıda almalarına, sağlıklarına dikkat ediyor, onlara haberler, kimi zaman küçük armağanlar getiriyorlardı. Kimin sorunu varsa, koşup dinliyorlardı.

Yalnız dünya

Teresa Ana, nereye giderse gitsin, yalnızlıkla karşılaşıyordu. Ve yalnızlığın, yiyecek ve yakacak yoksunluğundan daha beter bir yoksulluk olduğunu biliyordu. Londra'da, New York'ta, bulmuştu yalnızlığı: Varlıklı topluluklarda, kenara itilmiş, soğuk odalarda ya da sokaktaki kutularda yalnız yaşayan insanlar vardı.

Ve başka yerler - Peru, Belfast, Venezüela, Yeni Gine, Avusturalya, Fransa, Habeşistan, İspanya, Şili, Panama, Kenya. Bu ülkelerde, üç yüz manastır açıldı. Açlığın, korkunun, evsizliğin, yalnızlığın ve umutsuzluğun olduğu her yerde açılıyordu.

Ve gittiği her yerde, daha iyi durumdaki insanlara, çevrelerine iyi bakmalarını ve kendi çevrelerindeki yoksul insanları bulup yardım etmeleri için yalvardı. Bu kişiler, kimi zaman kendi aileleri içindeydi.

Umutsuzluk, yalnızca Kalküta'nın ara sokaklarında varlığını sürdürmüyor. Her yerde, hatta kapı komşumuzda bile bulunabilir.

Yoksulların yoksulu

Rahibeler ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar, ne kadar okul yaparlarsa yapsınlar, her zaman yetersiz kalıyorlardı.

Yoksullar arasında yaşamayı seçen, bir kurtarma kuruluşu başkanı 25.000 dolar biriktirmişti ve bunu

"Evlerinizde birbirinize karşı sevecen davranın. Çevrenizdekilere karşı da sevgi dolu olun. Kötülükte mucizeler yaratacağınıza, iyilik yaparken hata işlemenizi yeğlerim. Sevdiğimiz bir kişiye söylenen bir söz, bir bakış, bir davranış, onun yüreğindeki karanlığı söküp alabilir."

Teresa Ana
Birlikte-Çalışanlar

"Birisi, "Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye soracaktır. Onun yanıtı hep aynıdır. Bu yanıt, onun görüşündeki netliği gösterir. "Yalnızca başlayın, birer birer. Evde, çocuğunuza, kocanıza ya da karınıza güzel bir söz söylemekle başlayın. Kendi çevrenizde, işinizde ya da okulunuzda yardıma gereksinimi olan birisine yardım etmekle başlayın. Ne yaparsanız yapın, Tanrı için güzel bir şey yaparak başlayın."

Teresa Ana ile yapılmış bir röportajdan. "Sevgi Sözcükleri" (Words to Love By)

Karşıda: Titgarth'daki cüzzamlıların yaşadığı bölgede ve başka cüzzamlı yerleşim bölgelerinde, satmak üzere kesekağıdı yapılır, rahibelerin sarileri için kumaş dokunur ve böylece para kazanılırdı. Bugün cüzzam tedavi edilebildiği halde, hâlâ, dört milyonu Hindistan'da olmak üzere, dünyada on beş milyondan fazla cüzzamlı yaşamaktadır

Altta: Bugün, dünya yüzüne yayılmış, Şefkaat Misyonerleri'ne ait 670 adet hareketli klinik, yılda altı milyon insanı tedavi ediyor.

Teresa Ana'ya vermek istiyordu. Bu para ve daha başka bağışlarla birlikte, Teresa Ana, bir minibüs satın alarak hareketli bir klinik oluşturdu. Artık umutsuz durumda, yardım istemek için bile yolculuk yapacak gücü olmayan insanlara ulaşabilirdi.

Klinik, her gün bir başka yöne gidiyordu. Bu bölgelerden biri, Müslümanların yaşadığı Kidderpore bölgesiydi. Kliniğe gelen ve çocuklarını getiren kadınlar çok çekingen davranıyorlardı ve dinleri gereği yalnızca kadınlara muayene olabiliyorlardı. Hepsi Teresa Ana'ya çok güveniyordu. Bu yüzden Kidderpore'a gidildiği gün, Teresa Ana, mutlaka arabada olurdu.

Yakındaki tersanenin tozları, ocaklardan çıkan duman, çocukların gözlerinde rahatsızlık yapıyor ve bu durum körlüğe kadar gidebiliyordu. Rahibeler, hepsine yardım edemeyecek kadar gecikmişlerdi bir çoğunun gözlerini kurtarabildiler.

Yaşam koşullarına bağlı olarak bu çocukların çoğununda akciğer ve boğaz rahatsızlıkları ve bir kısmında verem vardı. Teresa Ana, onların Shishu Bhavan'da röntgenlerini çektirdi ve onlara daha iyi bir yaşam umudu aşıladı.

Yeni bir kampanya

Çocuklar, açlıktan ölenler, evsizler - Şefkat Misyonerleri'nin yardım götürdüğü tüm bu insanlardan kim daha kötü durumda olabilirdi? Yoksulluğa, evsizliğe ve açlığa katlanmanın yanı sıra, insanın toplumdan dışlanmasına neden olan cüzzam hastalığından çeken insanlar elbette.

Teresa Ana cüzzamlıları, Nirmal Hriday'a kabul etmeme kararı almıştı ama onlar Anaevi'nin kapısını yumruklayarak yardım diliyorlardı. İlk hareketli kliniklerden çok şey öğrenmişti. Şimdi, cüzzamlılara da aynı şekilde yardım etmeyi düşünüyordu.

1956 yılına dek, kentte sekiz cüzzamlı istasyonu kurmuştu. Rahibeler, parlak mavi minibüsleriyle, her hafta onları ziyarete gelirdi.

Bu hastalığa tutulan insanlar, hastalıklarını sır olarak saklamaya çalışırlardı. Erkekler, Teresa Ana'ya, gövdelerindeki belirtileri gördükleri zaman, evlerinden uzaklaştıklarını söylemişlerdi. Eğer evde kalmış olsalardı, oğulları hiç iş bulamaz, kızları asla evlenemezdi.

Teresa Ana işe el koyuyor

Hükümet, Kalküta'daki cüzzam hastanesini kapatmıştı. Teresa Ana'nın ricalarına rağmen, kent dışında yeni ve güzel bir enstitü kurmuşlardı. Ne var ki, yoksullar, oraya gitmeye çekiniyorlardı. Dilencilik yaptıkları çevreden ve ailelerinden çok uzaktı orası.

Rahibeler, yeni bir minibüs almışlardı ama Teresa Ana, hâlâ yardım götüremedikleri binlerce cüzzamlı olduğunu biliyordu.

Elinden geleni yaptı. Tıp alanında eğitim görmüş Rahibe Shanti'nin, cüzzam konusunda daha derin bilgi edinmesini sağladı. Hastalığın bulaşması önlenebilirse, cüzzamlı sayısı azalacaktı.

Cüzzam hastalığı bulunan çocuklar için, Mojihil'de açtığı ilkokula benzeyen, bir sokak okulu açtı. Cüzzam belirtilerinin neler olduğu ve hemen tedavi edilirse, kolaylıkla kurtulabilecekleri öğretildi.

Yine de, bu insanları doğru dürüst tedavi edebilecekleri bir yer yoktu.

Titagarth

Demiryolları şirketi, rahibelerin, Titagarth'da, bir bina inşa ederek sürekli bir klinik haline getirmeleri koşuluyla, kullanılmayan bir araziyi almalarına izin vermişti. Yapılan kulübelerin yanından trenler çığlıklar atarak ve titreşimler yaparak geçerdi. Kimi zaman, cüzzam yüzünden sakatlanmış bu insanlar, demiryolunu geçmeye kalktıklarında korkunç kazalar meydana gelebiliyordu. Yine de, orası neşe ve umut dolu bir yer haline gelmişti.

1976 yılına değin, orada binlerce cüzzamlı tedavi edildi. En kötü durumda olanların içerde yatmalarına izin veriliyordu ama beş bin cüzzamlı açıkhava kliniğinde tedavi ediliyordu. Kimileri, tam anlamıyla iyileştiler. Daha fazlası da iyileşebilirdi, eğer uzun ve düzenli tedavinin önemini anlasalardı. Rahibeler, hastalıkla ilgili eğitimin, tedavi kadar önemli olduğunun bilincindeydiler.

Cüzzamlıya dokunmak

Geçmişte, cüzzam sorununu, belki de korku yüzünden gözardı eden Kalküta halkı, rahibelerin yaptıklarını görünce, harekete geçti. Her yere, "Bir cüzzamlıya şefkatle dokunun" yazan büyük afişler astılar ve aralarında para topladılar.

Sonunda, Kalküta'nın iki yüz mil uzağında, büyük bir boş alan bulundu ve hükümet tarafından Teresa Ana'ya verildi. Orada, Shanti Nagar, yani "Huzur Kenti" diye adlandırılan güzel bir tesis inşa edildi. Plana göre, yüzlerce cüzzamlı aile, oraya yerleşecek ve kendilerine ait evlerde yararlı işler yaparak yaşamlarını sürdüreceklerdi.

Böylece Teresa Ana'nın başlattığı iş büyüdü, büyüdü ve büyüdü. Her gün, ölmek üzere olan binlerce insana bakılıyor, dünyadaki yoksulların en yoksulu besleniyordu. İnsan şefkati hissediliyordu. Teresa Ana bunun, ölmek üzere olan bir kadını kucakladığı anda başladığını söylüyordu. Ve çalışmaları, o günden bu yana, birer adım atarak sessizce büyümüştü.

Bir kadın, bir dünya

Ağustos 1948'de, bir kadın, Tanrı'dan bir çağrı aldığına inanarak, manastır duvarları arasından, sessizce dışarı çıkmıştı. Yalnızca Patna'ya gidebilecek bir bileti vardı. Bu orta yaşlı, ufak tefek ve yalnızca öğretmenlik eğitimi görmüş rahibe ne yapabilirdi?

Dünyayı değiştirebilirdi.

"Onun kadar duygulara kapılmayan,sakin, ayakları yere basan bir başkasını tanımadım. Cüzzamlılar, Teresa Ana, onları, yararlı ve üretici yaşam sürdürebilecekleri bir bölgeye yerleştirene değin, kentin sokaklarında dilenmeye giderlerdi. "Dilenmek onlara ilginç geliyor," derdi Teresa Ana.. Dönüşte birine rastlasa, işin nasıl gittiğini bile sorabilirdi."

Malcolm Muggeridge
"Tanrı İçin Güzel Bir Şey"

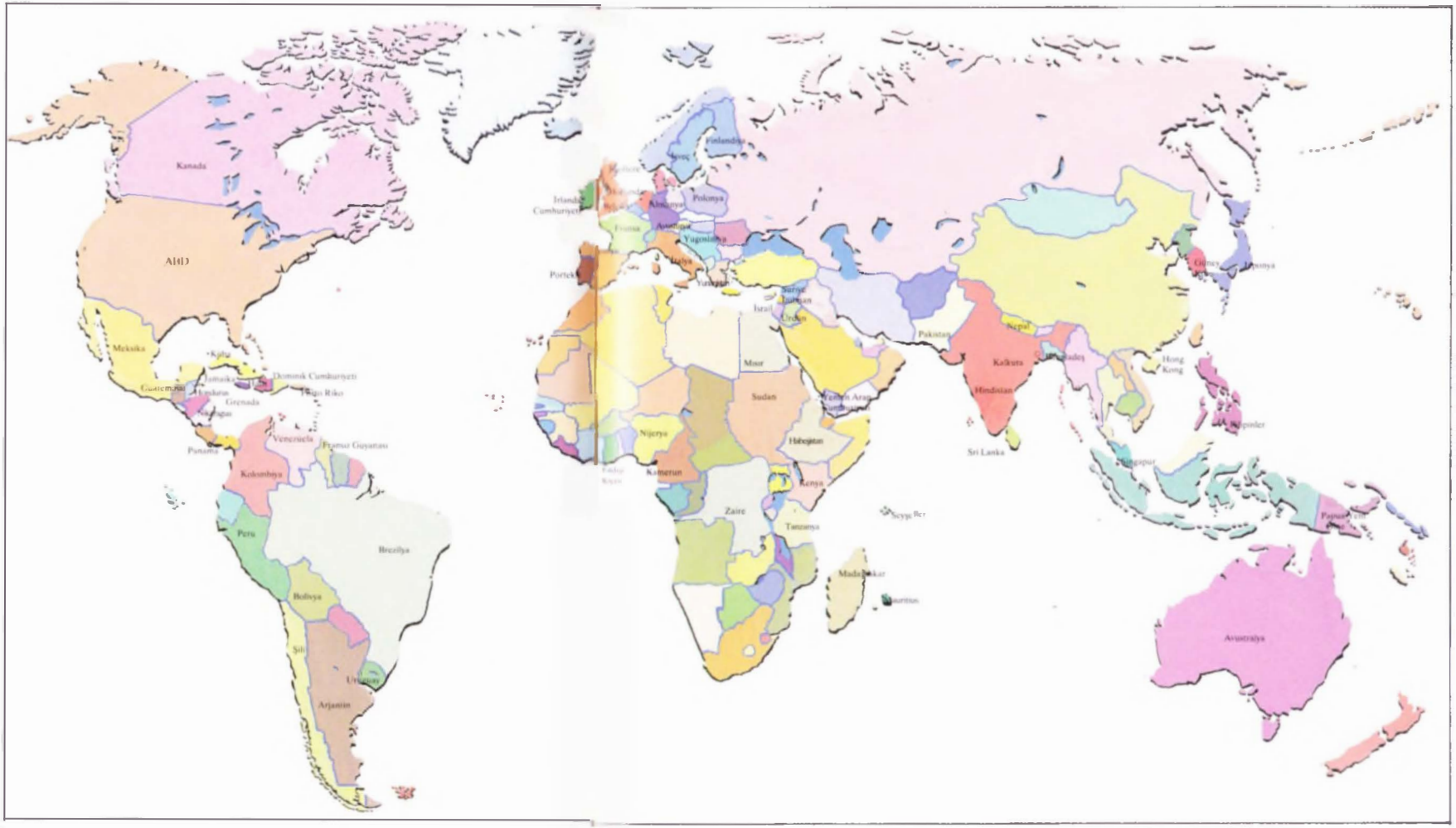
"Onun ölümünden sonra bu topluluğun geleceğinin nasıl olabileceği sorulduğu zaman, o şöyle derdi: "Hele ben öleyim de, Tanrı ne yapacağını bilir. Onun işini yapacak, benden daha zor durumda ve umutsuz birini mutlaka bulur."

Teresa Ana, Birlikte-Çalışanlar'dan birine söylemişti.

Dünya üzerindeki Şefkat Misyonerleri

Şefkat Misyonerleri, 1949 yılından bu yana, dünya yüzünde üç yüz eve ulaşmıştır. Bunların yarısı Hindistan'ın dışındadır. Bu evler, birbirleriyle ***Ek Dil*** *adındaki gazeteleriyle haberleşirler. Ek Dil, Hint dilinde, "Bir Yürek" demektir. Teresa Ana, bu evleri, iki yılda bir mutlaka ziyaret etmeye çalışırdı. Ama sayı artıkça, bunun olanaksız olduğunu anladı. Hint demiryolları ve havayolları, Hindistan'ın her yerine rahatça gidip gelebilmesi için, ona bedava bilet sağlıyordu.*

Bugün rahibeler, ailelerin reddettiği tecavüze uğramış hamile kızlardan, New York'taki AİDS hastalarına kadar, herkese yardım elini uzatmaya çalışıyorlar.

Dünya üzerindeki Evler
(B= Rahiplerin Evleri)
(C= Düşünce Kuruluşları)

Orta Doğu
İsrail (2)
Ürdün (1)
Lübnan (1)
Suriye (2)
Yemen Arap Cumhuriyeti (3)

Okyanusya
Avusturalya (7)
Papua Yeni Gine (4)

Asya
Bangladeş (7, 1B)
Hong Kong (2, 1B)
Japonya (2, 1B)
Güney Kore (2, 6B)
Makao (1, 1B)
Nepal (1)
Pakistan (1)
Filipinler (11, 2B)
Singapur (1, 1B)
Sri Lanka (1)
Tayvan (2, 1B)

Kuzey Amerika
Kanada (3)
ABD (20, 7B, 4C)

Güney Amerika
Arjantin (2)
Bolivya (2, 1B)
Brezilya (4, 1B)
Şili (2)
Kolombiya (4, 1B)
Guyana (1)
Peru (2, 1B)
Uruguay (1)
Venezüela (5)

Orta Amerika ve Batı Hint Adaları
Küba (1)
Dominik Cumhuriyeti (2, 1B)
El Salvador (1B)
Grenada (1)
Guatemala (1, 3B)
Haiti (4, 1B)
Honduras (2, 1B)
Jamaica (1)
Meksika (4, 1B)
Nikaragua (1)
Panama (2)
Puerto Rico (1)

Avrupa
Avusturya (1)
Belçika (1)
Finlandiya (1B)
Fransa (2, 1B)
Demokratik Alman Cum. (2)
(Federal Almanya ile birleşti.)
Federal Alman Cum. (3)
İngiltere (6, 1B)
Yunanistan (1)
İrlanda (1)
İtalya (12, 1B, 1C, 1BC)
Hollanda (1)
Polonya (3)
Portekiz (2)
İspanya (2)
İsveç (1B)
Yugoslavya (2)

Afrika
Benin (2)
Burundi (2)
Kameron (1)
Mısır (3)
Habeşistan (6, 1B)
Gana (1B)
Kenya (2, 1B)
Madagaskar (2B)
Maurtius (1, 1B)
Nijerya (1B)
Rwanda (2)
Seyşeller (1)
Sudan (2)
Tanzanya (3, 1B)
Hindistan (143, 46B, 1C)

"Shishu Bhavan'da, her gece avluda ateşler yakılır. İçlerinde köri, pirinç ve dhal bulunan çok büyük yemek kazanları kaynar... Orada her gün, yedi bin insana yemek çıkarılır... Bu çalışma, ufak tefek değişikliklerle, dünyanın her yerindeki evlerde aynen yapılır."

Daphne Rae
"Can Yakan Sevgi"
(Love Till It Hurts)

Önemli Tarihler

1910 26 Ağustos: Agnes Gonxha Bojaxhiu, Üsküp, Arnavutluk'ta doğar.

1928 15 Eylül: Agnes, Loreto Rahibeleri'ne katılmak üzere İrlanda'ya gider.
1 Aralık: Rahibe Mary Teresa (Agnes) Hindistan'a gider.

1929 Rahibe Teresa, çömez olarak Darjeeling'de ders vermeye başlar.

1931 Rahibe Teresa, ilk yoksulluk, bekaret ve itaat yeminini eder; Entally, Kalküta'ya coğrafya öğretmeye gider.

1937 Rahibe Teresa, son yeminini eder; St. Mary Okulu Müdiresi olur.

1946 16 Ağustos: İsyanlar, Kalküta'yı felç eder; Rahibe Teresa, sokaklara çıkıp yiyecek arar.
10 Eylül: Darjeeling'e giden Teresa Ana, Tanrı'dan, "yoksullar arasında yaşayarak onlara yardım etmesi" için bir çağrı aldığına inanır. Manastırdan ayrılmak için izin ister.

1947 Hindistan bağımsızlığını alır; Kalküta, isyanlarla felç olmuştur.

1948 16 Ağustos: Beyaz sarisini giyen Teresa Ana, Loreto'dan ayrılır.

1949 Rahibe Agnes, Rahibe Teresa'ya katılır.

1950 Şefkat Misyonerleri'nin kuruluşuna, Papa XII. Pius katılır.

1952 Ölmek üzere olan insanları barındırmak amacıyla Nirmal Hriday açılır.

1953 Teresa Ana ile 28 rahibe, Lower Circular Road, 54a adresine (ilk Anaevi) taşınırlar. İlk rahibeler, yeminlerini ederler.

1955 Shishu Bhavan denen ilk çocuk bakımevi açılır.

1959 Titagarth'da, cüzzamlılar için barınak açılır.

1960 Teresa Ana, ABD'ye, Londra'ya, Almanya'ya, Roma'ya gider. Ağabeyi Lazar'la, otuz yıl sonra Roma'da karşılaşır.

1963 İlk Şefkat Rahipleri Misyonerliği kurulur.

1965 Papa VI. Paul, *Decretum Laudis*'i bağışlar. Bu, Şefkat Misyonerliği'nin, Hindistan dışında da açılabileceği anlamını taşır. Birincisi, Venezüella'da açılır.

1968 Tanzanya'da Tabora'da ve Roma'da evler açılır.

1969 Teresa Ana, cüzzamlılar için yapılan Shanti Nagar'ı açar.

1971 6 Ocak: Teresa Ana'ya Papa XXIII. John Barış Ödülü verilir.
16 Ekim: Teresa Ana, John F. Kennedy, Uluslararası Ödülü'nü kazanır.

1975 Şefkat Misyonerleri gümüş jübilesi kutlanır. Denizaşırı ülkelerde 27 evleri, Hindistan'da 61 evleri ve 1133 rahibeleri vardı. Teresa Ana'ya, uluslararası Albert Schweitzer ödülü verilir.

1979 Teresa Ana, Nobel Barış Ödülü'ne layık görülür.

1983 Kasım: Kraliçe II. Elizabeth, Teresa Ana'ya liyakat nişanı verir.

1985 Teresa Ana, kıtlık sorununa çare bulmak için Habeşistan'a gider.

1988 Hindistan'da 190, denizaşırı 72 ülkede 225 rahip ve rahibe evi bulunmaktadır.

1990 Teresa Ana çok hastalanır ve bir bypass ameliyatı geçirir.

HİNDİSTAN CUMHURİYETİ'NE DAHİL DEVLETLER VE BÖLGELER

Sözlük

Anaevi: Bir dini buyruğun merkezi. İlk kurulan ev.
Bangladeş: Eskiden Doğu Pakistan olarak bilinen bu bölge, kanlı bir iç savaştan sonra 1971'de bağımsızlığına kavuştu. Bangladeş, Bengal ulusu demektir.
Bengali dili: Bangladeş ve Hindistan'ın Batı Bengal eyaletinde konuşulan, Hint - Ari dillerinin doğu grubuna bağlı dil.
Birlikte Çalışanlar: (Co-Workers of Mother Teresa)Teresa Ana'nın uluslararası kuruluşu. 1954'te kuruldu. Bu kuruluş, dünya yüzünde, rahibelerin çalışmalarına destek olur. Bu iş için bağış toplarlar.
Bustee: Hindistan'ın en berbat yerlerindeki gecekondu mahalleleri.
Buyruk Rahipleri: 1977 yılında, Teresa Ana tarafından kurulan düşünen rahipler grubu.
Chapatti: Hindistan'da yenen, sıcak tavada pişirilen mayasız ekmek.
Çömez: Rahibeliğe hazırlanan kişi.
Dini buyruk: Dini amaçlara kendini adamış bir grup kadın ya da erkek.
Drahoma: Bazı dinlerde bir kızın evlenirken götürmek zorunda olduğu çeyiz niteliğindeki para ya da eşya.
Düşünen kişi: Dini düşünceye yaşamını adamış olan, kadın ya da erkek. Dualar ve meditasyon yoluyla Tanrı'ya yoğunlaşmak.
Ek Dil: Şefkat Misyonerlerinin gazetesi. Hint dilinde, "Tek Yürek" anlamına gelen bu gazete, evler arasındaki iletişimi sağlar.
"Gel ve gör": Şefkat Misyonerlerinin çalışmaları sırasında, kızların katılabileceği deneme dönemi.
Hindu: Dünyanın en büyük dört dininden biri olan Hinduizmi izleyen kişi. Hindistan'ın temel dini.
İtaat Yemini: Rahibe çömezlerinin deneme süresi sonunda rahibeliğe adım atarken ettikleri yemin.
Kali: Hindu dininin Yoketme Tanrıçası. Shiva'nın karısı. Kafataslarından yapılmış bir kolye takar.
Katolik: Katoliklik mezhebini özleyen kimse (Katoliklik, Hıristiyan dininin mezheplerinden biridir).
Loreto: İtalya'da, Roma Katolik Kilisesi'ne ait hac yeri. Meryem Ana'nın, Nazareth yakınında evi olduğu sanılmaktadır.
Loreto Rahibeleri: Kutsal Meryem Ana için, 1609'da İrlanda'da kurulmuş bir dini buyruk. 1841 yılından beri Hindistan'da çalışıyorlardı.
Motjihil: "İnci Gölü" anlamına gelir; 1949 yılında Teresa Ana'nın çalışmaya başladığı ilk gecekondu mahallesidir.
Manastır: Rahibelerin yaşadığı bina.
Misyoner: Hıristiyan olmayan toplumlarda, bu dini yaymaya çalışan ve bununla görevli kimse.
Müslüman: Dünyanın dört büyük dininden İslam'ı seçen kişi. Pakistan ve Bangladeş'in temel dini.
Nirmal Hriday: "Saf Yüreklerin Yeri" anlamına gelen, Şefkat Misyonerlerinin, ölmek üzere olan insanlar için açtıkları barınak.
Papa: Roma Katolik Kilisesi Başkanı.
Rahibe: Kadınların katıldığı dini buyruk temsilcileri. Rahibeler, kendilerini, evlenmemeye, az eşya sahibi olmaya ve dua etmeye adarlardı.
Rupi : Hindistan ve Pakistan'ın para birimi.
Sari: Hindu kadınlarının geleneksel giysisi. Altı metre uzunluğunda ve üç metre genişliğinde bir kumaş.
Shanti Nagar: "Barış Kenti" demektir. Bengal, Asanol'da kurulmuş cüzzamlı köyüdür.
Shishu Bhavan: "Çocuk Evi" anlamına gelir. Teresa Ana'nın tüm öksüz yurtlarına verilen isimdir.
Şefkat Rahipleri: Şefkat Misyonerlerinin erkeklerden oluşan kuruluşu. 1965 yılında Cizvit papazı Peder Andrew tarafından kurulmuştur.
St. Theresa (St. Therese): Çocuk İsa'nın St. Therese'i denir. Kuzey Fransa'da Lisieux'de yaşamış ve 24 yaşında ölmüş bir Karmelit rahibesidir. Misyonlara duyduğu sevgi nedeniyle, 1927'de, dünyadaki misyonlara onun adı verilmiştir. Onun yolu, güven ve tam teslimiyeti içeren ruhsal çocukluk yoluydu. Teresa Ana, kendi dini adını ondan almıştır.
Tespih Duası: Roma Katolikleri tarafından yapılan bir dua. Tespihleri, 55 boncuktan yapılmış bir halkaya takılan 60 boncuktan oluşur. Ucunda bir haç vardır.
Tüzük: Herhangi bir kurumun, bir derneğin, bir örgütün çalışmalarını, yönetim ve yürütme işlerini düzenleyen ve hükümleri ancak o kuruluşun yetkili organlarınca değiştirilebilen ya da kaldırılabilen maddelerin tümü.

Teresa Ana'ya yardım etmek isterseniz, en yakın Şefkat Misyonerleri'nin evini arayın. Birlikte Çalışanlarla ilgili daha fazla bilgi için, mektubunuza "National Link" ifadesini koyun.

İngiltere
Missionaries of Charity
177 Bravington Road,
London W9 3AR
Avustralya
Missionaries of Charity
149 George Street,
Fitzroy, Melbourne,
Victoria 3065
ABD
Missionaries of Charity
335 East 127th Street,
Bronx,
New York 10451
Kanada
Missionaries of Charity
365 Pritchard Avenue,
Winnipeg,
Manitoba R2W 2J6
Hindistan
Missionaries of Charity
54a, Lower Circular Road,
Calcutta 700016

Lütfen, Kalküta'ya para göndermeyin, çünkü yolda çalınıyor.

Bu Konuda Başka Kitaplar

Devananda, Angelo: *Mother Teresa: Contemplative at the Heart of the World* (Teresa Ana:Dünyanın Merkezinde Düşünürken)(Servant Books, Ann Arbor, USA 1985; Fount Paperbacks, London, 1986)

Doig, Desmond: *Mother Teresa - Her People and Her Work* (Teresa Ana-İnsanları ve çalışması)(William Collins Sons & Co, London, 1976; Fount Paperbacks, London, 1978)

Porter, David: *Mother Teresa: The Early Years* (Teresa Ana:İlk yılları) (SPCK, London, 1986)

Spink, Kathryn & Gonzales-Balado, Josc:*Spirit of Bethleem - Brother Andrew & the Missionary Brothers of Charity* (Bethleem Ruhu -Peder Andrew ve Şefkat Rahipleri Misyonerliği)(SPCK, London, 1986)

Teresa, Mother (Editors: Gonzales-Balado, JL & Playfoot, JN): *My Life for the Poor* (Yoksullar İçin Yaşamım) (Harper & Row, New York, 1985; Ballentine Books, New York, 1987)

İndeks

Amerika 53
Anaevi 31, 32, 37, 45, 49, 54
Avusturalya 53

Barakalar 52
Belfast 53
Bengal 9, 12
Burma 12
Bustee 19
Büyük Ölüm Günü 14, 16

Creek Lane 20, 23, 25, 31
Cüzzam 54-57

Çağrı içinde Çağrı 14

Darjeeling 10, 11, 14
Dublin 9

Entally 11

Fransa 9, 53

Gandhi 12
Gomes, Michael 20, 21, 24, 25, 26

Habeşistan 53
Himalayalar 10
Hindistan 8, 9, 11, 51
  bölünüşü 12
  isyanlar 12-13

İlham Günü 14
İspanya 53

Kali 26
  tapınağı 40, 41
Kalküta 5, 9, 10, 11, 14, 17, 18, 21, 22, 28, 31, 38, 40, 45, 49, 52, 53, 54
Kenya 53
Kidderpore 51, 54
Kutsal Aile Hastahanesi 17
Küçük Yol 10

Londra 53
Loreto 15, 19, 30
  Evi 12
  rahibe binası 11
Loreto Entally 11, 20
Loreto'lu Rahibeler Buyruğu 9

Motjhil 19, 56
New York 53
Nirmal Hriday 40, 41, 43, 44, 45, 48, 49, 54
Nobel Ödülü 5, 52

Pakistan 31
Panama 53
Patna 17, 19
Peder Henry 19, 31
Protima Sen 25
Prem Daan 49

Roma 45, 52

Saf Yüreklerin Yeri, Nirmal Hriday'a bak.
Seylan 52
St. Joseph Evi 19, 30
St. Mary Okulu 11
Sealdah İstasyonu 37, 38
Shanti Nagar 57
Shishu Bhavan 32, 34, 37, 44, 48, 49, 54

Şefkat Rahipleri 51
Şefkat Misyonerleri 30, 37, 44, 45, 49, 54,
  Cemaati 22
  Papa onaylıyor 30
Şili 53

Teresa Ana
  aile yaşamı 5-7
  babasının ölümü 7
  doğumu 5
  Hindistan'a gidiyor 9
  Hindistan vatandaşlığına giriyor 29
  Loreto'dan ayrılıyor 16
  Nobel Barış Ödülünü alıyor 5, 52
  ömür boyu sürecek yemin 11
  geçici yeminler 10
Titagarth 56
Tıp misyonerleri 17
Üsküp 5

Van Exem, Peder 20, 31
Venezüella 52
Vietnam, Güney 51

Yeni Gine 53
Yoksulların Küçük Rahibeleri 18

Zagrep 9

1948 yılında Teresa Ana, insan toplumunun en altındaki umutsuz, dışlanmış, ruhsal açıdan özürlü, sokakta yaşayan evsiz ve ölmek üzere olan insanlara bakmak için, Kalküta'da işe başladı. Ne parası vardı ne de arkasında bir örgüt. Yalnızca, sevgiyle işe girişirse, başkalarının da onu izleyeceğine ilişkin inancı vardı. Bugün, birçok dini kuruluşa giren erkek ve kadın sayısı azalırken, Teresa Ana'nın Şefkat Misyonerleri kuruluşu, hızla büyüyor. Halen, yetmiş ülkede çalışmalarını sürdürüyorlar. Rahibeler, nerede gereksinim varsa oraya - Kahire'nin en yoksul çöp toplayıcılarına, Tanzanya'nın cüzzamlılarına, Lima'nın alkoliklerine, New York'un AİDS kurbanlarına yardım götürüyorlar.

Bu kitap, Teresa Ana ile rahibelerinin, yoksulluk içindeki çalışmalarını anlatıyor. Bu, yalnızca etkileyici bir dinsel çalışma öyküsü değil, aynı zamanda çağımızın en büyük insani başarısıdır.

Bu dizideki kitaplar :

Abraham Lincoln
Albert Schweitzer
Bob Geldof
Charlie Chaplin
Dalai Lama
Eleanor Roosevelt
Florence Nightingale
Lech Walesa
Louis Pasteur
Mahatma Gandhi
Maria Montessori
Marie Curie
Martin Luther King
Mihail Gorbaçov
Nelson Mandela
Teresa Ana

ISBN 975-8030-06-X

İLKKAYNAK
KÜLTÜR VE SANAT ÜRÜNLERİ